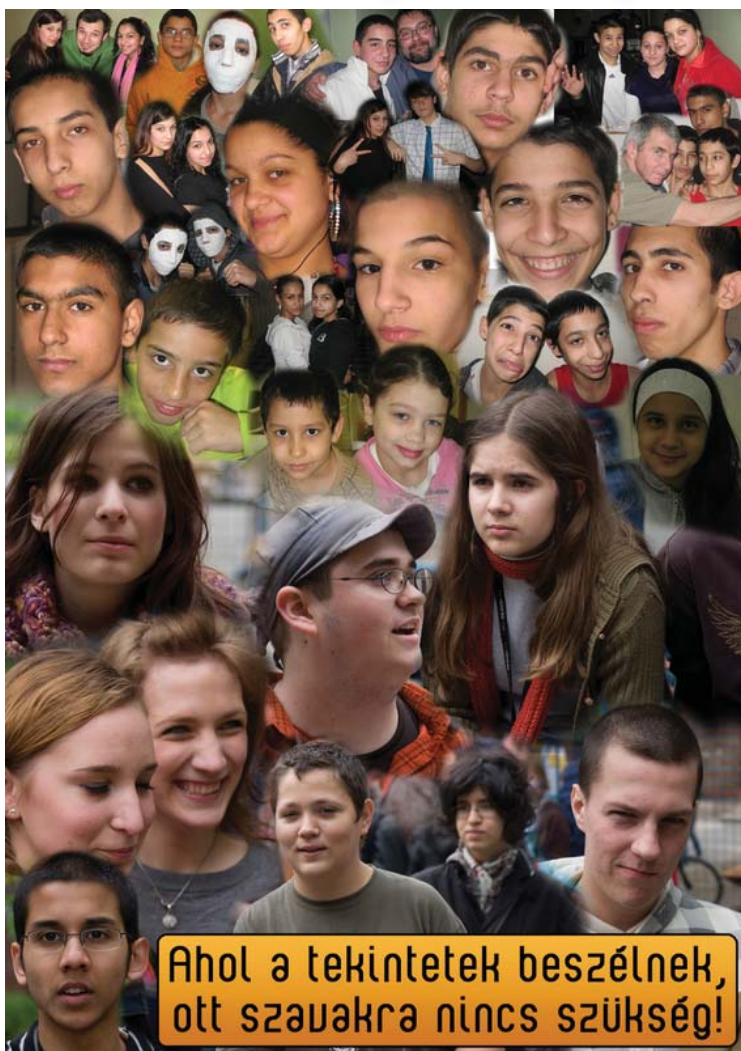

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Polygráf

XIX. évfolyam 9. szám - 2010. június 9.

Ahol a tekintetek beszélnek,
ott szavakra nincs szükség!

EMLÉKEZTETŐ

az Iskolatanács 2010. május 25-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály	Diákok	Szülők
L-ME	–	Horváth Anna
NOVA	–	–
HaRibó	–	–
MannA	Lukács Laura	Dede Katalin
Fibonacci	–	Philipp Tibor
Hoppá	Szabó András	–
ZOÉ	–	–
CLASS	–	–
NEON	–	Halmos Júlia
Poligon	Fekete Dorottya	–
ADSL	–	–
Színe-JáVa	–	Farkas Éva
TiBor	Molnár Péter Miklós	Bartokné S. Tóth Krisztina
GamMa	–	–
Non-stop	–	Szegedi István
ALL-GO	Roder András	Roder Tünde
euFóriA	–	–
PoliFoM	–	
PoliFITtech	–	
WeKing	–	
Tanerők	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette, Szász Kata	
Vendégek	Bakacsi Zoltán, Varga Anna (tanerők), Krizsán Lili (TiBor), Máthé Lőrinc (Hoppá), Máthé Zsófia (MannA)	

Napirend:

1. Egyebek
2. A Soroló működéséről
3. Szavazás az év végi hagyományos díjak jelöltjeiről

1. Kalina Yvette tájékoztatta az IT-t az árvízkárosultak javára meghirdetett gyűjtésről. A „Le-gyünk barátok” program keretében tucatnyi politechnikumi diák és tanár utazik a májusi utolsó hétvégén Edelénybe és Sajókazára, és ők szállítják el az addig összegyűlt tartós élelmiszereket és ruhákat.
2. A Sorolóval kapcsolatban az áprilisi IT-ülésen különböző vélemények, kérdések hangzottak el.

Az akkor felmerült bizonytalan részleteket tisztázta Varga Anna és Kalina Yvette, a Tanulás mint érték bizottság két tagja.

- A szakköri munkáért összesen két pont jár.
- A jelenlévő tanárok szorgalmazni fogják, hogy a felelősök mielőbb gondoskodjanak a pontok adminisztrálásáról, hogy realisabb legyen a pontverseny állása.
- A rendszer kigondolói hangsúlyozni kívánták a pontarányokban, hogy az osztályzatokban mérhető előmenetel nagyon fontos a Politechnikumban. Nagyjából 50-50 százalékban számít be a tanulmányi és az egyéb (közösségi, sport, alkotó stb.) tevékenység az összesítésbe.
- Februárban a félévi teljesítmény alapján kerültek be a pontok a Sorolóba, de ha meglesznek az év végi jegyek, akkor azok felülírják a korábbi pontokat.
- Azon nem lehet változtatni, hogy csak az utolsó pillanatban derülhet ki a valódi versenyállás, hiszen csak a szorgalmi időszak lezárultával kerülhetnek be az AROMÓból a javításokért, rontásokéért, igazolatlan mulasztásokéért járó plusz és mínusz pontok.
- Az iskolai sport pontverseny a Sorólótól független önálló verseny maradt.
- Idén az ügyeleti verseny még nem olvad bele a Soroló jutalmazási rendszerébe.
- Az Évfyolyam diákja-díjakkal kapcsolatban a TÉ-bizottság azt képviselte, hogy a Soroló pontjai alapján nevezzük meg minden évfolyam legtöbb pontot összegyűjtő tanulóját, és valamilyen kedvesség kíséretében hangozzék el a nevük az évfáror ünnepélyen. A Soroló díjazottjai pedig az első öt helyen szereplő diákok. (Jutalmuk a versenykiírásban olvasható.)

3. A mellékletben olvasható, hogy idén kik kaptak – indoklással – jelölést az Év szülője-, a Politzer-, a Post-Politechnikum- és a Fülíg Jimmy-díjra, illetve hogy kik érdemesek az Év csoportja elismerésre. Közülük választották ki az IT-tagok azokat, akiket a legméltóbbaknak tartanak a kitüntetésekre. A díjkiosztás az évfároron lesz, mint mindig.

Legközelebb június 15-én, kedden 5-kor találkozunk a könyvtárban. Jó lenne, ha süteményekkel tennénk emlékeztetést az utolsó ülést.

2010. május 27.

Jakab Judit, jegyző

Melléklet

Akiket jelöltek az IT-díjakra (és indoklást is kapott nominálás)

Az Év szülője-díjra

Alexovics Heléna
Buzási Bia mamája
Dede Katalin
Drimál István
Farkas Éva
Gonda Éva
Kovács Nóra
Pálos György
Szöllősi László
Terényi Viki mamája
Villing Zsuzsa

Fülig Jimmy-díjra

Böbe, a büfés
Csoncsi
Huszár Zsuzsa
Laiter Judit (Szöcske)
Oláh Béla
Szűcs László

Politzer-díjra

Anda Csoncsi Tamás
Bessenyei Mihály
Gedeon Edit
Iglódi Anna
Író-olvasó önképzőkör tagjai
Jakab Judit
KPTV híradó stábja
Krizsán Lili
Márton Alex
Molnár Péter Miklós
Pivarnyik Balázs
Szirtes Júlia
Tremmel Márk
Zsótér Dániel

Az Év csoportja-díjra

CSI: Pest stábja
Énekkar, kórus
Gyógytesisek
HaRibó kertészcsoport

24 órás röpi szervezői
A gólyatábort szervező csoport
Író-olvasó önképzőkör tagjai
Másik Színház
Szerepjáték szakkör
Színészcsoport

A Post-Politechnikum-díjra

Balatoni Bence
Féniász Vera bátyja
Györgyi-Ambró Gergő
Kolozsvári Zoltán
Klinda Zsolt
Kovács Andris
Lovas Bence
Novák Lilla
Schepác András
Szekeres András
Takács András
Végh Mihály

Iskolabíróági határozatok

A sítábori italozás ügye

Időpont: 2010. március 22.

Bírók: Szmeskó János tanár, Surány Gábor szülő, Bartos Luca diák

A panaszoltak: tizenkét sítáboros diák

A panaszos: a sítábor vezetője

Résztevők: panaszos, panaszoltak, osztályfőnökeik és szülők

Előzmények: A panaszoltakat a sítábor vezetője jelentette fel, mivel az általa vezetett táborban az utolsó napon szeszes italt fogyasztottak. A panaszoltak közül volt, aki önként vállalta, hogy italozott, volt, aki csak rákérdezés után, volt, akin látszott, és volt, aki a bírósági tárgyalásig tagadta, hogy ivott volna.

Tárgyalás: Az Iskolabíróóság minden panaszoltat külön-külön megkérdezett, hogy ivott-e, ha igen, mennyit és milyen körülmények között. Akinél osztályfőnök, illetve szülő jelen volt, őket is megkérdezte az Iskolabíróóság a történetekről. Panaszolt¹-nek nem kellett bevallania, hogy ivott, mert rajta nagyon látszott, hogy szeszes italt fogyasztott. Neki egyébként a tábor alatt gyógyszert kellett szednie. A gyógyszerzedés mellett ivott, még hozzá igen sokat (három whiskyt + Red bullt). A szálláson kiabált, csapkodott. Alig lehetett leállítani. Egyértelműen a gyógyszer és az alkohol együttes hatására „túlpörgött”. Panaszolt¹ a tárgyaláson nem tudott magyarázatot adni tetteire. Osztályfőnöke elmondta, hogy eddig ilyen jellegű probléma nem volt vele. Az esetet megbeszélték, és panaszolt¹ megértette a helyzetet.

Panaszolt² nem vallotta be, hogy ivott. Róla „kiderült”. Elmondása szerint két társával ivott a szálláson. Egyikük hozta az italt és a másikkal hármasan itták meg. Panaszolt²-nek sok volt, amit megivott és ezért volt rossz állapotban (így derült ki, hogy ivott). Édesanyja szerint Panaszolt² nem szokott inni. Ebbe a helyzetbe is a „csapatszellem” vitte bele. Osztályfőnöke elmondása szerint Panaszolt²-vel ilyen problémák eddig nem voltak, az iskolai szabályokat betartotta.

Panaszolt³ kiment a szállás közelében lévő

büfébe a sikeres sítábor megünnepelni. Saját bevallása szerint túl sok tequila ivott (hetet). Ez erősen meglátszott az állapotán. A szálláson kiabált, sirt, énekelt. Nem nagyon tudott magáról. A „Miért ivott ennyit?” kérdésre csak annyit felelt az Iskolabíróóságnak, hogy: „Csak úgy jött.” Az édesanya elmondása szerint Panaszolt³ a nővére egyik buliján ivott. Ő akkor megfogadta, hogy nem fog inni. A mama számára érthetetlen, hogy most mégis miért tette. Szerinte gyermekében egy belső elhatározásnak kell megérni annak érdekében, hogy a későbbiekben ilyen ne történjen.

Panaszolt⁴ tagadta, hogy ivott volna. A végén azt mondta, hogy társaival ő is felment a büfébe és ott megkóstolt valamit (alkoholosat), amit más vett. Az édesanyja szerint egyszer már ivott és akkor a szülőkkel megbeszélte, hogy ilyet többet nem tesz. A mama úgy gondolja, hogy mivel most csak belekóstolt, ezt az ígéretét próbálja is tartani.

Panaszolt⁵ elmondása szerint neki a többiek szóltak, hogy kimennek. Ő is velük tartott.

Panaszolt⁵ csak a tárgyaláson vallotta be, hogy ivott, mégpedig három whiskyt és egy Red bullt. Panaszolt⁶ tettét önként vállalta. Elmondása szerint többen is beszéltek arról, hogy utolsó nap lesz valami. Ezért panaszolt⁶ fogta magát, napközben kiment a boltba és vett egy üveg italt. Ezt az üveg italt kínálta körbe a többieknek. Majd ezután ő is kiment a büfébe és ott is ivott. Édesapja elmondása szerint több pénzt adott Panaszolt⁶-nak, mint amennyi kellett volna, s talán ez is a rossz döntés felé irányította a gyermekét. A történetet többször is megbeszélték otthon. Szerinte Panaszolt⁶ megértette a dolgot.

Panaszolt⁷ önként vállalta a tettét. Elmondása szerint a társaság miatt ment ki és nem is ivott sokat (3 cl whiskyt). Édesapja szerint panaszolt⁷ otthon is azonnal elmondta, hogy mi történt. Ilyen jellegű probléma eddig nem volt vele. A szülő szerint a tanároknak kellett volna jobban figyelni.

Panaszolt⁸ önként vállalta, hogy ivott. Elmondá-

sa szerint örült, hogy nem volt semmi probléma a sítáborban. Kiment a többiekkel, ivott egy keveset, majd visszamentek a szállásra. Édesanyja szerint nem helyes, amit a gyerekek csináltak. Viszont hiányolta, hogy nem volt közös program, hisz ha lett volna, akkor nem mennek ki. Az osztályfőnök szerint Panaszolt⁸ szabálykövető gyerek. Eddig nem volt vele probléma.

Panaszolt⁹ önként vállalta, hogy ivott. Elmondása szerint kiment a többiekkel és ivott egy keveset. Szerinte senki sem azért ivott, hogy részeg legyen. Egyszerűen csak jó volt együtt leülni és iszogatni egy kicsit. Édesanyja elmondása szerint a gyermekére nem jellemző, hogy igyon. Nem is érti, hogy keveredhetett ilyen helyzetbe. Panaszolt¹⁰ önként vállalta a tétét. Elmondása szerint kiment a büfébe, ahol nem az ivás volt a cél. Ivott egy whiskyt kólával és aztán többet nem. Osztályfőnöke elmondása szerint Panaszolt¹⁰-zel nincs probléma.

Panaszolt¹¹ tétét önként vállalta. Elmondása szerint nem tervezték, hogy isznak. Társánál volt ital (Jager), és azt a házban iszogatták. Osztályfőnöke szerint eddig Panaszolt¹¹-gyel nem volt semmi probléma.

Panaszolt¹² is önként vállalta a tétét. Szerinte nem volt megtervezve az ivás. Ünnepeltek egy jól sikerült sítábor. Egyszerűen megtörtént. Vállalja a következményeit. Osztályfőnöke elmondása alapján Panaszolt¹²-vel eddig nem volt probléma. Viszont számára érthetetlen, hogy a Politechnikum eddigi életében sokszor volt olyan esemény, ahol sok diák fordult meg. Az esemény jól sikerült, s a résztvevők be tudták tartani a szabályokat. Akkor most miért nem?

Határozat és indoklás:

- a fegyelmi fokozat hatálya minden esetben 2011.06.15.;
- hat panasztól részére FIGYELMEZTETÉS (mert önként vállalták, bevallották tettüket);
- négy panasztól részére INTÉS (mert nem önként vállalták tettüket, illetve kiderült róluk, hogy italoztak, illetve első körben tagadták az italozást);
- két panasztól részére MEGROVÁS (mert italt vásárolt és megkínálta a többieket, illetve azért mert végig tagadta az italozást, csak az

Iskolabírószágon vallotta be tettét).

- A tizenkét diák sítábori italozásával egyszerűen több problémát is okozott. A kollektív felelőtlenségükkel sértették az iskola jó hírnevét. Sérült az eljövendő táborozók és szülei bizalma az iskolai táborok biztonságosságában. Sérült a tanárok bizalma a diákok felé, hogy érdemes és lehet problémamentes táborokat szervezni és tartani. Sérült az egymás iránti felelősség és példamutatás.

A tettükkel okozott problémákat és felelőtlenségüket csak úgy kompenzálhatják, ha egyrésztől a tettükről felelősen nyilatkoznak, másrésztől több területen is tesznek azért, hogy a megbicsaklott bizalom és a megsérült felelősség helyreálljon. Ezért az Iskolabírószágot elvárja minden érintett diaktól, hogy találják meg egyenként vagy csoportosan azt/azokat a területeket, ahol tevékenykedhetnek és az okozott károkat kiküszöbölhetik. A területek lehetnek filmforgatás, beszélgetés szervezése, zene, plakátkészítés, programszervezés stb. Az, hogy amit tesznek, megfelelő minőségű és mennyiségű, azt osztályfőnökeiknek kell elbírálni. Amennyiben a diákok a következő tanév első negyedének végéig nem végzik el megfelelően a feladataikat, akkor onnantól kezdve minden nem kötelező iskolai rendezvényről ki lesznek tiltva mindaddig, míg nem pótolják az elvárt feladatokat.

2010. május 30.

Az Iskolabírószágot nevében: Szmeskó János

* * *

Dohányzási ügy

Időpont: 2010. május 17.

Bírók: dr. Buczászki Erika szülő, Kocsis Márta tanár

A panasztól: egy kilencedikes tanuló

A panaszos: az egyik osztályfőnök

Résztvevők: az egyik osztályfőnök és a panasztól édesanyja

Előzmények: panasztól három alkalommal dohányzott az iskola területén.

Tárgyalás: A panasztól elfogadta, hogy (a diákbíró hiányzása miatt) kéttagú bíróság tárgyalja az ügyet. Elismerete az első két dohányzás

tényét, beszámolt azok körülményeiről. A harmadik alkalommal nem volt egyértelműen bizonyítható a dohányzás.

A panaszolt édesanyja elmondta, tud arról, hogy gyermeke dohányzik. Mivel panaszolt a lakásban nem cigarettázhat, édesanyja szerint az iskolában is meg tudná állni, hogy ne gyújtson rá. A panaszolt egyetértett ezzel, és nem tudta megindokolni, hogy miért gyújtott rá újra és újra. A panaszolttal (és az egész osztállyal) az osztályfőnökök év elején ismertették a dohányzással kapcsolatos eljárásrendet, ennek tényét a panaszolt is elismerte. Ennek megfelelően az első két alkalom után a szünetekben a tanári folyosóján ült. Ugyanakkor jelezte, hogy nem emlékezett, és így nem is számított arra, hogy a harmadik dohányzási alkalom után felmerülhet a felfüggesztett kizárás/kizárás lehetősége.

Határozat: Az elő fokon eljáró Iskolabíróság a panaszoltat felfüggesztett kizárás büntetésben részesíti. A büntetés hatálya 2010. június 15.

Indoklás: A bíróság úgy ítélte meg, hogy ugyan nem volt bizonyítható a harmadik dohányzás ténye, de egyértelműen nem is zárható ki ennek lehetősége. A bíróság szerint a felfüggesztett kizárás büntetés segíthet a panaszoltnak megérteni, hogy nincs mozgásteret a dohányzással kapcsolatban az iskolán belül.

2010. május 17.

* * *

A házirend rendszeres megszégésének ügye

Idő: 2010. május 24.

Bírák: Surány Gábor szülő, Fazekas Júlia diák, Kocsis Márta tanár

A panaszolt: egy kilencédes tanuló

A panaszosok: az osztályfőnökök

Résztevők: a panaszolt édesanyja, az osztályfőnökök és három diák

Előzmények: Az osztályfőnökök panasszal fordultak a bírósághoz több okból. A panaszolt tagja egy „tag”-körnek, akik az iskola épületét telefirkálták. „Rajzaik” jellegzetesek. Amikor lebuktak, panaszolt először tagadta a felelősségét, később viszont elismerte. Megállapodtunk a csapat vezetőivel (kötjük a panaszolttal), hogy eltüntetik az összes tag-et, és megakadályozzák, hogy újak keletkezzenek. Ha mégis megjelenének új firkák, azokat ők azonnal lemossák. Ezzel szemben nem tűnt el minden firka, és panaszolt még takarítás közben is kanyarított a padlóra egy új tag-et. Nemrég (az eset után) újra összefirkált egy padot, sőt, angolórán a tanár tolltartóját is.

A tanórákon teljesen passzív, nem dolgozik, nem jegyzetel, csak a füzetébe firkál.

Rendszeresen elkérik az iskolából reggelente.

Több alkalommal tiltott dohányzáson kapták.

Tárgyalás: A panaszolt elismerte a tag-elés tényét, de hangsúlyozta, hogy az utóbbi időben már nem firkál. A korábbi falfirkák legnagyobb részét eltüntették. Született korábban egy szerződés, amelyben ő és társai vállalták, hogy eltüntetik a firkákat az iskolából. Az osztályfőnökök nehezményezték, hogy panaszolt nem tartotta be a megállapodásban vállaltakat. A szülőbíró véleménye szerint a tag-elés a csoportszabályok megszegését jelenti. A panaszolt jelezte, hogy tervezi a probléma konstruktív kezelését. Késéseinek száma 62, emiatt 10 igazolatlan órája gyűlt össze. Messziről jár be, és reggelente sokszor elalszik.

Panaszolt ismeri a dohányzással kapcsolatos iskolai szabályokat. Jelezte, hogy véleménye szerint ő csak két alkalommal dohányzott az iskola területén belül, a harmadik alkalommal nem volt egyértelműen bizonyítható a dohányzás

Egy mosoly megváltoztathatja a napodat.

POLIDOMINÓ PROJEKT „KAPUNYITÁS”

2010. április 27-én, kedd 14³⁰-kor lassacskán megtelik a Politechnikum Tornaháza sok-sok diákkal és tanárral, polisokkal és dominóssokkal egyaránt. Közel száz főt számolhatunk össze a Többcélú teremben.

A gyerekek nyüzsgönek, izgatottan várják a programot, hiszen majdnem egy tanéven keresztül készültek erre a napra, a projekt zárórendezvényére. A mikrofonnál Makó István, projektkoordinátor várakozik az elcsendesedésre, a pillanat hamarosan elérkezik; István elmondja gondolatait, tapasztalatait.

A megnyitó és a beszámoló után dalra fakad az énekkar; nem sokkal később közel kétszáz szem mered a vetítősávonra, hiszen most mindenki megláthatja, milyen videoklipeket készítettek a résztvevő diákok. A „mozizás” után a fiatalok körbejárnak, megtetikintik egymás alkotásait, és megtapsolják a díjazottakat.

Lassan-lassan végéhez közeledik a közös találka, de még hátra van a nagy küzdelem, a nagy „csatározás”. A gyerekek lelkesek, kitartók, láthatóan élvezik a barátságos mérkőzéseket, az együttsporthoz való lehetőséget.

Kellenek az ilyen és ehhez hasonló rendezvények, ahol találkozhatunk, és együtt lehetünk másokkal is. Adhatunk és kaphatunk. Egymásnak, egymástól.

Poli, 2010. május havában

Láng Andrea
 iskolai koordinátor

Gondolatok a PoliDominó programról

A mögöttünk álló időszak leginkább arról szólt, hogy miként lehet elsőre két karakteresen másnak látszó közösséget egymásra hangolni, diákok és pedagógusok közösségeivel elhithetően azt, hogy igenis vannak közös és fontos dolgaink.

Igazi kihívás volt az egyévnnyi időtartamra tervezett projektünket a szorosan együttműködő iskolák időkereteihez igazítani úgy, hogy az amúgy is túlterhelt gyerekek és tanerők mindennapjaiba beilleszthető legyen. De igen komoly feladat volt az is, hogy miként lehet eljutni kamaszokhoz úgy, hogy a közel féléves, hétfő délutáni kortárs segítő tréningek vagy az önkéntesség valódi választási lehetőséget jelentsenek számukra a rengeteg más tanórán kívüli elfoglaltság mellett.

A program egyik legfontosabb érdeme, hogy létrejött a két iskola közös kortárs csoportja, amelynek keretén belül trénerek közreműködésével, önismereti és előítélet-kezelő tréninggel, alternatív konfliktuskezelési és mediációs technikák átadásával polis és dominós diákok sajátíthattak el értékes önkéntes segítői szerepeket, kompetenciákat.

A projekt leginkább mérhető eredménye az a 2010 áprilisában tartott „Kapunyitás” című rendezvény volt, amely a két iskola csoportjainak együttműködése, erőfeszítése nélkül nem lehetett volna egy olyan közös produktum, amelyre a résztvevők később is szívesen gondolnának vissza.

Egyfajta indikátor lenne a jövőben, ha a kortárs segítőik közösségeiket érintő konfliktushelyzeteket tudnának feltárni és artikulálni, valamint azok megoldására alternatívákat lennének képesek állítani, együttműködve a pedagógusokkal, diáktársaikkal. Így valóban egy működő segítő hálózat alakulhatna ki a két oktatási intézményben.

Makó István,
 programkoordinátor

Az osztályügyeleti verseny állása

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	összesen (max. 45 pont)
GamMa (12.)	15	30	45
MannA (8.)	15	24	39
Hoppá (9.)	15	17	32
CLASS (10.)	12	18	30
Poligon (10.)	12	18	30
Színe-JáVa (11.)	11	13	24
HaRibo (8.)	9	11	20
Fibonacci (9.)	14	3	17
L-ME (7.)	0	15	15
NEON (10.)	10	5	15
ZOÉ (9.)	6	6	12
ALL-GO (12.)	6	0	6
euFória (12.)	2	1	3
ADSL (11.)	0	0	0
Non-stop (12.)	0	0	0
TiBor (11.)	0	0	0

Gál Marcell,
TiBor osztályos tanuló
német nyelvből
sikeresen megbirkózott
a B2 szintű nyelvvizsgálával.

Gratulálunk!

English Corner

ZERO-YEAR SUCCESS STORIES

*Most zero-year students have completed the end-of-year exams, and a number of them have shown that they have improved their English a great deal. The following students have improved their English by at least **2 language levels**:*

C1

Czárán Boglárka (HP)

A2+

Papp Donát (ZÉ)

Rátkai Ákos (FI)

B2

Vermes Dóra (HP)

Szabó András (HP)

D'Angelo Dorotea (ZÉ)

Litványi Bence (ZÉ)

Széchenyi Dániel (FI)

A1+

Szőke Flórián

B1

Matyi Bálint (HP)

Gelencsér Dániel (HP)

Gálos Csaba (FI)

Szamos Gergő (ZÉ)

Szabó Katinka (HP)

Philipp Sámuel (FI)

Renner Tímea (FI)

Máthé Lőrinc (HP)

Kiss Virág (FI)

(As some students haven't completed the oral part of the exam, there might be a few more students whose names should be on this list. If so, we will display them in the September edition of *English Corner*.)

CONGRATULATIONS!

LANGUAGE THEME WEEEEEEEEK!

Below you can read what some of the 10th graders (NE/PO/CL) thought about the language theme week that took place between the 19th and 21st of May.

"I liked the French class, the cooking class and the others but I made up my mind about which foreign language I will choose long before the Theme week. I will choose German. I think this will help me a lot if I want to work in Austria or Germany.

[...] Other thing I liked: the two geography parts of the week found in the Euro-quiz and in the first French lesson of my life." (N.B.)

"[...] Two one-hour-long Italian language lesson followed this, with Domó and Péter Marosvári. I really enjoyed these classes, mainly because before the week I already decided I'll learn Italian, no matter how the week will be. And the two hours just made this decision stronger.

[...] The chances of learning French raised by the two lessons, but wasn't enough to convince me to learn it instead of Italian. We went through some local sights in Paris, talked about the French culture and looked at some PowerPoint animations.

[...] All in all, it was a hectic and enjoyable week, full of programs and new information. Looking forward to learn Italian!" (Cs.B.)

"I was surprised, because I thought the language [German] was rather disgusting, but it seemed

really cool for me. It is said to be a lot easier after speaking English. I enjoyed the lessons very much.

[...] Eventually, the last day came. We started with an EU quiz, which I thought was a lot of fun. I enjoyed it and laughed a lot at our mistakes.

[...] When we were done with the language lessons, we went to another activity we signed up for last week. I went to stickball which was held by one of my English teachers, Mike. This game is very similar to baseball. (If you are interested in it, you can read about it here: <http://en.wikipedia.org/wiki/Stickball>). I guess we played it for about two hours. It was so much fun!!! And I was rather good! My team would have won if Mike wouldn't have played with the other team... [...] From the three days, I enjoyed this one the most. I loved every part of it." (V.D.)

"On Friday our first program was a World Quiz and I really enjoyed it. Our team (Peti, Geri, Misi, Me) finished second, just losing with 4 points for the team of *Sajtos szendvics*.

The last part of the quiz was to pull a card and act out the nation wrote on it. We got the Eskimos and we did the acting just perfectly. If you were there dear reader you could have felt the freezing cold!

[...] Then we had our last language class with Domó and you can guess it was my favorite – Italian! When I heard him speaking I felt like I understand it as if it was my mother tongue. So I decided then and there, I will choose Italian!

[...] The last of the week was "acting class" with Richard Rifkin and it was the best program of the week by far! First we had this Jump in style game which was fun and free. Then he explained to us that a good actor can pretend his feelings but for the best quality acting you have to go back to a point in your life and get the feeling out of you on the stage to have the audience really believe that you are sad or angry or cheerful. So we played this game "Why did you have to go?" Richard said that some people cry out loud during this game, then explained us the rules. In the game we have to concentrate on something or someone who meant you a lot but had gone. Then he would go to us and we had to ask him "Why did you have to go?" Then he answered us back like "I had to" or something like that then we had to ask again

[...]

That was the end of the best Theme Week in my life!" (Cs.M.)

"[When I arrived] the guys were already into "taboo"-ing which was - with Mike - pretty fun! As planned, we finished, went out to have a break (have a kit kat), and start preparing for the second second-language class. I had French, which was far the best of all. It caught my little motivation and put it in the microwave to heated it up. When we were talking, I suddenly fell for this language. I MUST be in a French class next year! Anyway, I left school all cheerful and excited.

[...] On the third day we began with our third and last second language - for me, Italian. I hit the floor when I heard that language spoken and taught. I went crazy about a language I never heard in real life for long, or were never taught. It was exciting all right, but French still beat it with a little. After the class, I went to Richard Rifkin's "Acting Workshop" activity, which was new, exciting – especially for me, who goes into an ecstatic state hearing an American accent – , and also, deep. I can't really explain what happened there - of course, acting, but still, more - but it made a deep, deep impression on me.

It was fun, it was an adventure of some kind! I'm pretty interested what's next year." (B.B.)

HAVE A GREAT SUMMER, BE SAFE, AND SEE YA...

I'LL ALWAYS KNOW WHAT I DID LAST SUMMER...

“Mamma Mia! Here I go again... The Terminal! Where did I go wrong? I lost a suitcase. Good thing I put an extra underwear in my backpack because my Mom said so... I'm trying to get through two orcs and an ogre and the song keeps spinning in my head: *If I can make it there, I can make it anywhere...* New York! Have a nice day! I always wanted to wake up in the city that never sleeps! Now here I am, once again. I'm walkin' on sunshine while I'm crossing the Broadway at Time Square. Gosh!! Was that really Carry Bradshaw? And a Brad Pitt imitator on the left! This place spins my head right around! The 42nd street? I thought it was covered by water! Or wait, was it the day *before* tomorrow? A city of extremity. Hot people, cold Starbucks, yes for shopping in China Town, walking around in Bronx, eeh, that'd be a no. I'm totally into this city! The lights will guide me to the hotel so I can try to fix my camera. I can't keep my hands of the M&Ms' cookie jar. If it isn't love, tell me what it is? Hey! Evacuate the dance floor! Let's get loud! I can't stop loving the American pie, the hot dog, the yellow cubs, the NBA, the Modern Arts, the Yankees' games, the Times Square lights... No I won't stop loving these! Why should I?

I've had the time of my life! No, I never felt this way before! I'd just realized that my life would suck without this! I gotta come back...

I make sure I wake myself up when September ends and apply again for the best summer of my life! :)”

Do you want to have such a tremendous experience? As soon as you got into college, go to work and travel in the US! Wanna know more? See www.ccusa.com!

~ A Survivor

One lucky winner who decodes all the 27 quotations with the movie/song titles wins a terrific CCUSA T-shirt!

IRODALMI HÁZIVERSENY

A MÁJUSI KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSE

I. Történelmi totó (13 pont)

- a) László Gyula professzor szerint 670 körül volt az első honfoglalás.
- b) Erdélyt szállták meg legelőször a honfoglalók.
- c) Türk eredetű nép volt az avar.
- d) Erődítmények voltak az avar „gyűrűk”, melyekről Győr is a nevét kapta.
- e) A bencés rend tagjaként érkezett Gellért püspök Magyarországra.
- f) Bakonybélben remetéskedett Gellért püspök Magyarországon.
- g) Marosvári püspök volt Gellért.
- h) Vata emberei gyilkolták meg a szentéletű püspököt.
- i) A dömösi kolostor közelében vakítottatta meg Kálmán király öccsét, Álmost és annak fiát, Bélát.
- j) Uros szerb nagyzsupán lánya volt Ilona, II. Béla felesége.
- k) Géza király volt II. (Vak) Béla nagyapja.
- l) 1131 és 1141 között uralkodott II. Béla.
- m) II. Géza (a fia) követte II. Bélát a trónon.

II. Jókai Mór hősei és a két kakukktójás

Berend Iván	Jókai Mór: Fekete gyémántok
Ebeczky Dezső	Kosztolányi Dezső: Aranysárkány
Jenőy Kálmán	Jókai Mór: És mégis mozog a Föld
Marjánszky Mihály	Mikszáth Kálmán: Az eladó birtok
Ráby Mátyás	Jókai Mór: Rab Ráby
Sonkolyi Gergely	Jókai Mór: Sonkolyi Gergely
Tatrangei Dávid	Jókai Mór: A jövő század regénye
Timár Mihály	Jókai Mór: Az arany ember

III. Mátyás király

1. „Hah! Láncát tépi a /Hunyadi két fia / Uram, uram, ne félj! / László, tudod, nem él / S a gyermek, az fogoly.” Arany János V. László című balladájából ismerősek ezek a sorok.
2. 1458-ban választották királlyá Hunyadi Mátyást, és 1464-ben koronázták meg.
3. Nem találkozhatott Mátyás egy időben II. Mohameddel, Raffaelloval és XI. Lajos francia uralkodóval, ugyanis Raffaello születésekor 1483-ban II. Mohamed már két éve halott, XI. Lajos pedig abban az évben hunyt el.
4. Nem hathatott Mátyásra Machiavelli politikai elmélete, amelyet A fejedelem című munkájában fejtett ki, ugyanis ez a mű csak 1513-ban jelent meg, 23 évvel Mátyás halála után.?
5. Kinizsi Pál verte le a fizetség nélkül maradt sereget Mátyás halála után.
6. Mátyás fiának, Corvin Jánosnak Edelpeck Borbála volt az édesanyja.
7. Antonio Bonfini nevez a hagyomány magyar Líviusnak.
8. Janus Pannonius volt Mátyás első feleségének, Podebrad Katalinnak a kancellárja.
9. Mátyás elfoglalta Bécsset 1485-ben, és ide tette át a székhelyét.
10. 1467-ben Pozsonyban alapított Mátyás egyetemet.
11. Fegyvertárnak használták az egyetem épületét Mátyás halála után.
12. Háromszor volt összeesküvés Mátyás ellen, 1459-ben, 1467-ben és 1471-ben.
13. Tizenhét éves volt Corvin János atyja halálakor.
14. Törvénytelen származása miatt bizonytalan volt Corvin János trónutódlása.
15. Csontmezőnél csapott össze Corvin János ellenfeleivel 1490-ben, és vereséget szenvedett.
16. II. Ulászló követte a trónon Hunyadi Mátyást.
17. Tíz évig dolgozott Bonfini a Rerum Ungaricarum Decades című munkáján.

Megfejtők: Iqlódi ANNA (GAMMA) KOZÁNYI HÉDI (SZÍNE-JÁVA)

Az én történetem

Ezt a történetet egy nagyon kedves barátomtól hallottam. Már elég régóta ismerem, minden élményt – jót, rosszat – megosztunk egymással. Nála nem is találhatnék jobb és okosabb embert a földön. Azokat a dolgokat, amelyekről most szó esik, együtt éltük át – ő és én. Bár ő jobban belelátott az akkori eseményekbe, azokat tökéletesen tudta követni, és beleélni magát a szituációba.

Hát akkor elkezdtem az én kis furfangos mesémet.

A társam szegény családban született, az apja korán meghalt, szerencsétlen anyja pedig nem bírt a gyerekeivel – összesen öt volt neki a barátomat is beleszámítva. A szegény anyának sorra haltak meg a gyerekei, és egyszerűen nem jöttek rá, mi lehet ennek az oka. Végül ketten maradtak, anya és fia. Szegény fiú teljesen lelki beteg volt testvérei halála miatt, és nem bírta nézni anyja szenvedését sem. Néha furcsa gondolatok jutottak eszébe. Ilyesfélék: „Mindenkinek jobb lenne, ha ennek vége szakadna. Anyám állandó kesergését már egyszerűen nem bírom. Valamit tennem kéne...” Ám bármi jutott is eszébe, elhessegette: „Á, buta elképzelések, csak azért jutnak ilyenek az eszembe, mert már engem is megbetegít ez a sok gond.” Hát elvetette egyik ötletet a másik után, és próbált nyugodtan éldegélni drága anyjával. De egy nap bekövetkezett a tragédia. Szerencsétlen barátomnak az édesanyja is meghalt, váratlanul – nem lehetett rá felkészülni. A fiú örökölt valamennyi pénzt, így tisztességes módon eltemette anyját, majd azt gondolta: túl sok a fájó emlék, a sok szeretnének halála, de ő még él, és ennek örülnie kéne, meg kell próbálnia túllépnie ezen, hátha még élhet boldog életet. Így hát elindult szerencsét próbálni, otthagytott mindent a szülőfalujában, a házat, a kedvenc gyerekkori könyveit, csak ment, menekült a sok borzasztó emlék elől.

Egy szép napon úgy döntött, letelepedik Poroszországban. Beállt a hadseregbe, itt találkozottam vele. Már első látásra szimpatikus volt, valami megfogott benne. Egyszerűen csak úgy éreztem, hasonló vagyok, olyan, aki könnyen megérti az érzéseimet, neki nem kell magyarázkodnom. Odaléptem mellé, és bemutatkoztam neki. Ő ugyanígy tett, majd megkérdezte:

– Nem találkoztunk mi már valahol?

– Nem emlékszem, szerintem nem valószínű – feleltem.

– Hát akkor csak szimplán ismerős vagy nekem, tudod, ahogy megláttalak, úgy éreztem, mint ha már ezer éve ismernénk egymást – mondta.

Erre én már nem válaszoltam, csak mosolyogtam. Rejtélyes volt, ugyanis bennem ugyanezek a gondolatok cikáztak, mikor először láttam meg őt. Rögtön tudtam, hogy jóban leszünk. Még este megfogadtuk egymásnak, hogy nem lesznek titkaink egymás előtt, és hogy amit a másik mond, azt tiszteletben tartjuk, és nem beszélünk róla senkinek sem.

Teltek-múltak a hónapok. Egyre több csatában kellett részt vennünk. Az első két alkalommal minden rendben zajlott, de harmadjára valami furcsa dolog történt. Egy haláleset. Mindenki értetlenül állt előtte.

– Hogy történhetett? Hogyan fordulhatott elő ilyen? Az ellenség már rég elment, hát ki tehetete? – ezeket kérdezgette mindenki.

– Nem tudjuk, de elképzelhető, hogy valaki a csapatunkból volt, mindenesetre kihívjuk a rendőrséget még ma este – felelték a parancsnokok a megszeppent katonáknak.

Így is történt. A rendőrség egy órán belül megérkezett. Mindenkit kikérdeztek, ujjlenyomatokat vettek, majd azt mondták, hogy az eredményeket pár napon belül kiderítik, és akkor egyből elárulják nekünk.

Esték teltek el úgy, hogy a barátommal képtelenek voltunk aludni.

– Fent vagy? – kérdezte egyik éjjel.

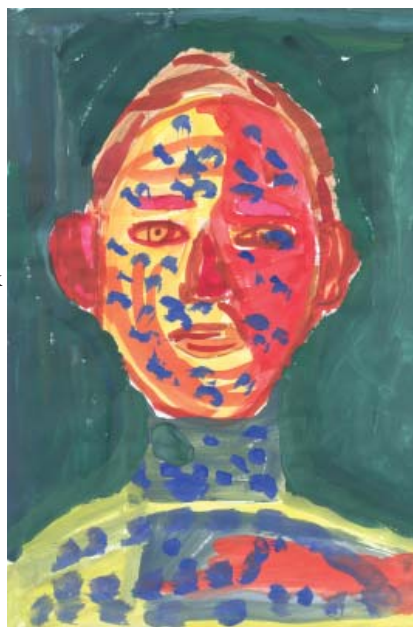
– Igen, nem bírok aludni, ez az egész gyilkosság... Vajon ki tehetete? – töprengtem hangosan.

– Nem tudom, nem... én csak furcsán érzem magam. Ki tenne ilyet a társaival? – morfondírozott a társam..

Elérkezett a negyedik nap, mikor a rendőrség tájékoztatott minket arról, hogy nem tudják, ki lehet az elkövető, nincsenek nyomok, de azt kizárják, hogy valaki a seregből tette volna.

Társammal együtt úgy éreztük, hogy nem bírjuk tovább, elégünk van a sok halott látványából, akiket a csatákban láttunk, így hát feladjuk ezt a munkát. Kiléptünk a seregből. Először furcsa volt, de mi mindig ilyeneket csináltunk, örültségeket. Megállapodtunk abban, hogy valami teljesen más elfoglaltságot fogunk keresni, aminek köze sincs fegyverekhez, parancsokhoz.

Sétálgattunk a városban új munka után nézve, mikor hirtelen megpillantottuk az operaházat. Oda-siettünk, és egy plakáton láttuk, hogy éppen dirigent keresnek. Azonnal bementünk és utánakerdeztünk az állásnak. Azt mondták, hogy valóban karmestert keresnek, és megkerdezték, hogy van-e valamilyen képzettségünk. A barátom azonnal rávágta, hogy persze. Ezzel eléggé meglepett. Később azonban elárulta, hogy csak hazudott. Korábban megfogadta magának, hogy valami furcsa dolgot fog csinálni, és ez a kínáló lehetőség éppen ilyen. Tudtam, hogy nagy az önbizalma, és nagyon megnyerő stílusa van, így hát gond nem lehet.

Másnap el is kezdte a gyakorlást, ami olyan jól ment neki, hogy egy héten belül már előadást is tarthatott. Én ilyenkor mindig a nézőtérrel figyeltem értetlenkedve, hogyan képes arra, hogy így előadja magát. Profi karmesternek tűnt, miközben mindketten tudtuk, hogy semmiféle előképzettsége sincsen. De egyikünk sem panaszkodott. Végre talált egy állást, amiért szép kis összeget kapott, így hát boldogan éldegélhettünk. Szinte bármit megtehetett volna. Akkoriban imádta az élet nyers örömeit (mára ez sajnos megváltozott). Bármilyen nőt megengedhetett volna magának. Ő azonban ragaszkodott a szegényebb nőkhöz, akik társadalmilag alatta álltak. Nagyon sokkal volt kapcsolata. És bár ő maga nem vallotta be, de én szinte biztos vagyok benne, hogy ennek meg is lett az eredménye –jó pár gyereke születhetett, akiket még csak nem is ismert. Azt gondoltam, ez az ő élete, nem szólok bele.

Az operában is minden rendben ment. Egy bizonyos napig. A Romeo és Júlia volt műsoron. A nézőtér tele volt, én pedig szokásomhoz híven az első sorban ültem, és figyeltem társam tevékenységét. A haláljelenethez érkezett az előadás. Romeo éppen az öngyilkosságot követte el, mikor hirtelen mindenki számára világossá vált, hogy ez nem csak színjáték. A méreg igazi volt, és olyan gyorsan hatott, hogy lehetetlen volt megállítani. Szinte azonnal meghalt. Persze egyből eluralkodott a káosz – a nézők sikítottak, drága barátom pedig szinte elájult a zenekari árokban. A rendőrség hamar kiérkezett a helyszínre. Az eljárás hasonló volt, mint a hadseregben. Kérdezgetés, nyomok vétele. Őt nap múlva megérkezett a hír: „A rendőrség megint nem talált semmit.” Meglepő – gondoltam keserűen –, elvégre „csak” rendőrség, miért is tudnának megoldani egy bűnügyet?

A napok teltek, az operában egy hét szünet volt. Majd ez idő letelte után elkezdték újra játszani a baletet. Sikerült egy másik Romeót keríteni, és kedves barátom is feldolgozta az eseményeket. De a baj megint megtörtént, hasonlóképpen zajlott, mint előzőleg. Romeo, igazi méreg, gyors halál. A rendőrség kiérkezik, kérdezget, nyomoz, kutat, és megint semmi. Ez már túl sok volt, az opera bezárt, társammal pedig elvonultunk.

Elutaztunk Olaszországba, és ott vettünk egy takaros kis házat. Éldegeltünk boldogan, mígnem egy nap kopogtattak az ajtón. Kinyitottam. Ott állt a rendőrség. A földre löktek, a barátomat pedig azonnal elvitték a börtönbe. Azt mondták, ott keressem. És már el is tűntek. Fel se fogtam, mi történt, azt hittem, ez csak valami rossz tréfa. Este bementem a barátomhoz. Volt egy különös párbeszéd közöttünk, ami így zajlott:

– Mi történt, miért kell itt lenned? – kérdeztem.

– Az az igazság, hogy a rendőrség gyilkosságok elkövetésével vádol. Tudod, az operabeli esetek meg a seregben a társunk halála – felelte.

– De te ugye nem tettél semmit? Mondd, hogy nem, kérlek, én tudom, emlékszel, megesküdünk egymásnak, hogy mindent elárulunk a másoknak, és te egy szót sem ejtettél a gyilkosságokról – sópánkodtam.

– Igazad van, én mindent elmondok neked, és azt is, hogy bízz bennem, két nap és kint leszek, esküszöm, nem tettem semmit, és erre előbb-utóbb a rendőrség is rájön.

És igaza lett, két nap múlva kiszabadult, köszönhetően a jó ügyvédnek és a rendőrség tehetlenségének.

Szabad lett, és azt mondta, hogy ő már semmit nem fog csinálni, csak boldogan éldegélni a közös házunkban. Kérdeztem tőle, hogy mégis miért keverhette gyanúba a rendőrség. Azt válaszolta, hogy higgyek neki, de tényleg nem tudja, miért történt így. Biztosan a karmesteri állás miatt gyanúsították, és aztán megtudták, hogy korábban a hadseregben szolgált, éppen a rejtélyes haláleset idején. Hát így kerülhetett a gyanúsítottak közé. De minden tisztázódott, és kiderült, hogy nem ő volt a tettes. Én pedig hittem neki, mert hát mi mégiscsak a legjobb barátok voltunk. És megesküdünk egymásnak: csak az igazat mondjuk. És különben is, annyira hasonlítot hozzám. Megbíztam benne.

Az eseményeken hamar túltettük magunkat, és átadtuk magunkat az élvezeteknek, az élet szépségének, egészen mostanáig boldogan éltünk a mi kis olaszországi vískönykban.

Epilógus

Boldogan éltünk – idáig. És ezen van a hangsúly. Mert én most egy elmegyógyintézetben vagyok. És nem tudom, miért, nem ismerem az okát, azt sem értem, hogy kerültem ide. Kérdeztem is a nővéreket, hogy miért vagyok itt és mikor hoztak be. Hiányzik a barátom is. Azt mondják, hogy beteg vagyok. Valami skizofrénia vagy mifene. Azt is állítják, hogy gyilkos vagyok – ezt pedig végképp nem értem. Kérdeztem, hogy ha gyilkos vagyok, akkor mit tettem, és miért itt vagyok és nem börtönben? Azt válaszolják, hogy gyógyíthatatlan beteg vagyok és nem zárhatnak börtönbe, csak intézetbe, de garantálják, hogy innen se fogok sohasem kiszabadulni. Ugyanis állítólag szörnyű bűnöket követtem el. Megöltem a saját testvéreimet, aztán az anyámmal is végeztem, majd valami katonatársról beszéltek, aztán pedig valamilyen operaházi esetekről. Igen, rémlik valami... Mintha a barátom beszélt volna ezekről... Vagy együtt éltük át? Ő és én? Vagy tényleg ő tette? Amiért egyszer majdnem elkapták? De akkor most miért én vagyok bezárva? És miért nem ő? Miért nem láthatom? Skizofrénia. Érdekes. Hallottam már erről valamit, ez valami ket-tősszemélyiség-féle dolog. Betegség. Egy ember két énnel. Jaj, a barátom, a társam úgy hiányzik. Mi annyira EGYFORMÁK vagyunk. Mintha ketten lennénk egy testben. Vagy ez így is van? Ő a gyilkos? Vagy én vagyok az? Vagy mindketten? Hát persze, emlékszem már: kicseréltem a kellék méregfóliát igazira. És a katonatársam megölése is olyan egyszerű volt, meg az idegesítő testvéreimé és az anyámé. Haha... Könnyen ment, senki nem gondolt rám. De jaj, az nem is én voltam, hanem a barátom... Vagy mégis én? Lehetséges, hogy mindketten. De mindegy, az igazságra úgysem derül fény sohasem. Csak mi ketten tudhatjuk, a kedves társam, és én...

Hazatérés

November vége volt. A csendes utcákon csak az eső halk kopogását lehetett hallani. Mindenki már az igazak álmát aludta. Az egész város néma csöndbe burkolózott. Az utcák kihaltak voltak, még a házak ablakain át sem hallatszott ki semmilyen zaj. Olyan volt, mintha az egész város mély álomba zuhant volna.

Csak egy ember kóborolt az utcákon. A néma csöndben csak lépéseinek zaja hallatszott, ahogy pocsolóyából pocsolóyába lépked. Nehéz, szakadt kabátja söpörte a földet. Sötét, szinte fekete haja csapzott volt a víztől. Látszott rajta, hogy hosszú utat tett meg, nehéz évek vannak mögötte, amelyek nyomát máig magán viseli. Vonásai gonderheltek voltak. Most tölthette be a 30. életévét, de sokkal idősebbnek nézett ki. Látszott rajta, hogy sok mindent megélt. Sötét szemében izgatottság csillogott. Alig várta, hogy végre hazaérjen, belépjen a régóta ismert házba, beszélhessen azokkal az emberekkel, akiket egész gyerekkora óta ismert. Meggyorsította lépteit. Már mindjárt ott lesz. Körülnézett, már felismerte az ismerős környéket, ahol kiskorában élt, ahol játszott a többi gyerekkel, ahol iskolába járt, és ahol szüleiével sétálgatott. Feltörtek benne az emlékek. Már képzeletben anyja hangját is hallotta, ahogy szólólgatja. És végre ott volt. Ott állt a ház előtt. Az összes emléke odakötötte. Csak nézte a házat. Azt a házat, ami egykor az otthonát jelentette. Nézte a piros háztetőt, a zsalus ablakokat, a kicsiny kertet. Minden ugyanolyan volt, mint egykor, de valahogy mégis, mintha valami megváltozott volna. A ház most fenyegetően magasodott eléje. Valami megváltozott.

A házban teljes volt a csend. Sötétség volt mindenhol. A vándor csak nézte a házat. Nem mert bemenni. Pedig olyan izgatottan sietett ide, és most, hogy itt van... elbizonytalanodott. A ház most nem a szokásos nyugalmat és biztonságot sugározta. Valami más is volt a levegőben, de Matt nem tudta volna megmondani, mi lehetett az. Végül elindult a ház felé. Ahogy közelebb ért, egyre jobban érezte, hogy valami nincs rendben. Már ott állt az ajtó előtt. Nézte a nagy nehéz rézkilincset. Az is megfordult a fejében, hogy inkább elfut innen és tovább folytatja vándorlását, de valami arra készítette, hogy mégis csak lenyomja a kilincset. Az ajtó kinyílt. Bent mindenhol sötét volt, csak a hold fénye világította meg a szobát.

A vándor belépett, körülnézett. Minden ugyanúgy volt, mint amikor elhagyta ezt a helyiséget. A fal mellett hatalmas szekrények álltak,

mellettük polcok roskadoztak a könyvektől. A szoba közepén lévő kerek dohányzóasztalt két fotel vette körül. A festmények a falon ugyanúgy voltak, mint azelőtt. Az egész hely semmit sem változott. De mégis, valami furcsa veszedelem lengte körül a szobát. Matt próbálta szólígtatni szeretteit. Apja nevét ismételte, de nem jött felelet. Az egész házat síri csend uralta, majd hirtelen hangokat hallott. Az emeletről jött, apja írószobájából. Mintha valakik veszekednének. Matt felszaladt a lépcsőn. Apja dolgozószobájának aajtja nyitva volt. Egyenesen odafutott, de hirtelen lövés hangja állította meg. A dörrenés apja szobájából jött. A vándor megdermedt. A szoba nyitott aajtáján látta, hogy apja hátravonaglik, arcán piros vér folyik le. Egy idegen ember áll előtte, kezében fegyvert tartva. Arcát nem lehetett látni, mélyen a szemébe húzott kalap árnyékolta. Matt csak állt némán, nem tudott mozdulni. Csak bámulta az apját. Hirtelen a gyilkos felnézett. Szemeiből csak úgy áradt a gyűlölet és a megvetés. Tetőtől talpig végigmérette Mattot, és szája gúnyos mosolyra húzódott. A vándor a sötétben csak nehezen tudta kivenni az arcot, de valahogy ismerős volt. Mintha már látta volna, vagy talán mégsem? Nem tudta eldönteni. A gyilkos ekkor hirtelen megszólalt.

– Hát újra hazajöttél, Matt – mondta és lassan közeledni kezdett felé.

Matt végre észbe kapott. Ahogyan csak tudott, elkezdett futni lefelé a lépcsőn. A gyilkos utána. Az utolsó lépcsőfokokat szinte már ugorva tette meg. Átrohant a nappalinnal, kitepte a bejárati ajtót és kirohant a csendes éjszakába. Az eső felerősödött, és a szél is elkezdett fújni. De ő csak rohant. Hátranézett, látta, hogy a gyilkos a nyomában van. Nem tudta, hogy mit csináljon. Tudta, hogy a távolság kettőjük között egyre jobban csökken. Nemsokára utol fogja érni őt. De nem adhatta fel. Rohant tovább. A szél belevágott az arcába, de nem törődött vele. Egyik utcából a másikba fordult, próbálta kicselezni üldözőjét, aki továbbra is a nyomában loholt. Hirtelen megpillantotta a folyót. Régen mindig szeretett idejárni. Nézni a madarakat, a víz hullámmzását. Anyja nem szeretete, ha a partra járt, mindig figyelmeztette a fiút, hogy ne merészkedjen ki a part szélére, nehogy beleessen a vízbe. Pedig most Matt pontosan azt szándékozta tenni. Meggyorsította lépteit. Úgy érezte, az egyetlen megoldás, hogy leahagyja üldözőjét, ha beleugrik a vízbe. Teljes erejéből futott.

Látta, hogy a gyilkos kezd lemaradni mögötte. Elérte a folyó partját, vett egy mély levegőt és beleugrott a vízbe. Érezte, ahogy a jéghideg víz átjárta a testét. A folyó sodrása azonnal magával ragadta. Erősebb sodrása volt, mint amire számított. Az áramlás egyre lejjebb húzta a mélybe. Matt pánikba esett, nem tudta, hogy most mit csináljon, minden erejével próbált felúszni a víz tetejére, de úgy érezte, hogy teste nem engedelmeskedik. Próbálta rúgni a vizet, hogy följebb kerüljön, de mintha csak egyre lejjebb és lejjebb került volna. Már kezdte elveszíteni az eszméletét, mindenhol csak vizet látott, de hirtelen egy nagyobb vízáramlás feljebb emelte. Végre feljutott a víz színére. Kapkodva vette a levegőt, utolsó erejéből még kiüszött a partra, de onnan tovább már nem jutott. Elájult.

Másnap, amikor felébredt, verőfényesen sütött a nap. Matt feltápászkodott, próbált felállni, de annyira gyengének érezte magát, hogy visszahanyatlott. Csak ült ott a folyó partján. Körülnézett. Nem tudta pontosan, hogy hol van. A folyó jó messzire elvitte. Hirtelen észbe jutottak a tegnapi emlékek. Apja szűrke arca, a gyilkos gúnyos mosolya, és az a furcsa fény a szemében. Mintha már látta volna valahol ezt az arcot.

Egyszerre hihetetlen düh fogta el, dühös volt arra az emberre. Csak apja arcára tudott gondolni, hogy most már halott, és hogy az az ember megölte.

Gondolatai ifjú korába vitték, amikor még csak 16 éves volt. Nem tudta, mit akar az élettől, semmit sem vett komolyan. Iskolába alig járt, nem törődött semmivel és senkivel. Csak a szórakozáson járt az esze. Persze ezt szülei sohasem szívték. Apja azt várta, hogy fiából rendes ember váljék, és büszke lehessen rá. Mindig szigorú volt Mattal és Matt testvérével, Henrichkel. Henrich egészen más volt, mint ő. Henrich volt a családban a jó gyerek, mindenki szerette és kényeztette. Matt azonban mindig furcsának tartotta féltestvérét. Valahogy olyan más volt, mint ő, de különösebben soha nem foglalkozott vele. Henrich viszont gyűlölte Mattot. Egészen kiskora óta mindig gyűlölettel nézett rá, és mindig próbált keresztbe tenni neki. De mégis mindig ő volt a jó gyerek, akinek nagy jövőt jósoltak. Matt volt a feketebárány. Mindig veszekedtek apjával, soha nem értették meg egymást. Egyszer annyira elfajult ez a vita, hogy Matt még azon az estén elrohant otthonról. Azóta vissza sem tért. Az évek múltával más ember lett, a sok vándorlás megváltoztatta. Közben hallotta, hogy anyja elhunyt. Azt mondogatták, hogy belehalt fia elvesztésébe.

Matt részben ezért is tért haza. Bűntudatot érzett, magát okolta anyja haláláért. De soha nem gondolta volna, hogy hazatérve ez fogadja. Most már apja is halott. Nincs senkije. Most hova menjen, mit csináljon? És apja gyilkosa ki lehetett? Tovább fogja üldözni őt? És egyáltalán? Mit akart apjától, és mit akart tőle? Most sikerült leráznia, de mi lesz, ha legközelebb nem jár ilyen szerencsével? Ebbe bele sem mert gondolni. Minél hamarabb el kell hagynia ezt a helyet, amilyen gyorsan csak lehet. Félt. Egész testét átjárta a félelem. El kell menekülnie innen és soha vissza sem jönnie.

Egy mellette elszaladó kislányok kizökkentette gondolataiból. Egy darabig figyelte, ahogy a gyerekek játszik, ahogy anyja gondoskodóan vigyáz rá, becézgeti. Nehezen feltápászkodott. Mindene fáj, gyengének érezte magát. Már belefáradt a vándorlásba, nem akart tovább menni. De mégis el kell mennie. Egy ideig kóborolt a folyó partján. A lába vitték, miközben merengett a régi emlékeken. Kezdett besötétedni. Azt vette észre, hogy akaratlanul is ismerős környéken jár. Mire észbe kapott, ott állt a szülői ház előtt. Újra csak nézte a házat. Most megint mintha nyugalom járta volna át a testét. Valami arra ösztökélte, hogy bemenjen a házba. Odament az ajtóhoz, lenyomta a nehéz rézkilincset és újra a meghitt és nyugodt szobában találta magát. Becsukta maga mögött az ajtót és csak állt. Beszívta a szoba levegőjét, az otthon illatát. Közben visszaemlékezett azokra az időkre, amikor még itt lakott. A gyermekkorára. Hogy milyen hibákat követett el. Csak állt ott, behunyott szemmel. Közben kint teljesen besötétedett. Matt hallotta, ahogy az óra elűti a nyolcat. Lassan kinyitotta a szemét. Csak most vette észre, hogy valaki ül az egyik fotelben és egyenesen őt nézi. Henrich volt az, a testvére. De mintha mégsem ő lenne. Vonásai teljesen megváltoztak. Szemében az ismert gyűlölet csillogott, de valami más is látszott. Henrick megőrült. Ő ölte meg apjukat, és most vele is végezni fog. De Matt valahogy mégis nyugodt maradt. Belefáradt már a vándorlásba. Csak otthont akart, és pihenésre vágyott. Nem kellett volna annak idején elmenni. Minden az ő hibája volt. Miatta halt meg az anyja és talán az apja is. Közben Henrich felállt és közelebb jött Matthoz. A pisztolyt Mattra fogta. Matt csak nézte öccsét, látta szemében a gyűlöletet. Látta, ahogy testvére meghúzza a ravaszt és hallotta a golyó süvítését. De legalább itthon van. Hazatért, és most már soha, soha nem fog elmenni innen.

Ferenczi Ágnes, TiBor

Osztálytalálkozó

Kovács István nyomozó azon tűnődött, hogy is engedhette magát belerángatni az egészbe? Egy osztálytalálkozó megszervezésébe. Pont ő. A dolgok már rögtön az elején félrecsúsztak. A foglalkos elkeveredtek, a terem túl kicsi volt, és a vacsorán rejtélyes okból marha helyett sertést szolgáltak fel. A szálloda is mintha összeesküdött volna ellene. A vendégeknek hosszú kerületet kellett tenniük, mert újra aszfaltozták az utat a bejáratnál, este 6-kor pedig csőtörés volt, ami miatt ideiglenesen lezárták a vizet.

És ehhez jött még egy gyilkosság!

7 óra 15 körül történt. Egy hatalmas sikoly hallatszott a zsúfolt társalgóban. Kovács a bejárat ajtóján állt és egy régi barátnőjével beszélgetett, mikor Kékesi Lilla rontott be a szárnyas ajtón.

– Tibi meghalt! – sikította, majd elájult.

– Te foglalkozz Lillával! – szólt oda István volt barátnőjének. – Én megnézem Tibit.

A nyomozó kirohant a hatalmas, virággal, vízeséssel, szökőkúttal díszített üvegezett terembe. Követte a kikövezett ösvényt, amíg rátalált Tibire, aki az ösvényen feküdt keresztben, feje a muskátlik között. Nem volt kétség: halott volt. Egy futó vizsgálat is világossá tette, hogy fejbe verték. Nem messze tőle egy focilabda nagyságú, barna kódarab feküdt, rajta vérnyomok.

Kovács óvatosan felemelte a követ, megvizsgálta, aztán visszahelyezte oda, ahol előzőleg volt. Zsebkendőt vett elő, a homokot letörölte a kezéről, és szemügyre vette a környezetet, és remélte, hogy a tettes hagyott egy kis nyomot, ami megkönnyíti a munkáját. Az ösvény mentén kis fekete körökre lett figyelmes, mindegyik körben spirálos minta. A körök átmérője hozzávetőlegesen négy centi lehetett, és egymástól körülbelül hatvan centire helyezkedtek el. (Ezt rendkívül nehéz volt megállapítani a homályos fényben.)

– Megdöbbenő – mondta a gondnok, mikor meghallotta, mi történt. – Gyilkosság a szállodánkban! Miben lehetek a segítségére, nyomozó úr?

– A vendégek csak kártyával léphetnek be a terembe. Tudna nekem egy listát adni mindazokról, akik ide beléptek az elmúlt órában?

– Az terem zárva volt, amíg a csőtörésen dolgoztak. Csak tizenöt perce nyitottuk ki újra. – A gondnok lenyomott néhány billentyűt a számítógépén, és hamarosan három szobaszámmal rukolt elő, amiből az egyik az áldozaté.

Szabó Attila azonnal védekezni kezdett.

– Igen, ott voltam az teremben – felelte. – Miért pont engem szúrtál ki?

– Nem szúrtalak ki – nyugtatta meg a nyomozó.

– Mindenki pikkel rám. Mint a gimiben, emlékszel? A csajok kinevettek, mert benzinkútnál dolgoztam, és koszos volt a körmöm és sosem volt elég a pénzem, hogy moziba vigyem őket.

– Tibi milyen volt hozzád? Jó barátok voltak?

– Ugyanolyan idióta volt velem, mint bárki mással. Most, hogy gazdag, gondolom, még rosszabb, mint volt.

– Mi dolgod volt a teremben?

– Rosszul éreztem magam a többiek között a több tízezer forintos cuccaikban. Egyedül akartam lenni, én meg a kantáros kertészgatyám. A szökőkútnál ültem egy sörrel és duzzogtam.

– Láttál vagy hallottál valami szokatlant?

– Nem. Túl hangos volt a víz csobogása.

Kovács megkérte Attilát, hogy megnézhesse a csizmája talpát. A vádloznak nem volt ellene kifogása. A csizmája sarka kicsi volt, majdnem szögletes, és nem volt rajta fekete lerakódás. A két férfi kezét rázott és a nyomozó továbbment.

A listán a második szoba Meleg Jánosé volt, az egykori futballsztráré. Kovács egy közeli asztalnál látta meg és odasétált hozzá. – Hogy ityeg, Jani? – kérdezte, és kezet nyújtott neki.

– Tűrhetően – felelt a férfi. – Csak ne lenne a térdem megdagadva. Még a főiskolán sérültem meg, és minden évben egyre rosszabb. A rohadt bot nélkül képtelen vagyok megmozdulni, és még így sem jutok túl messzire.

A nyomozó a kezét a nadrágjába törölte, és az jutott eszébe, biztos idegesnek látszik. – Fel kell tennem néhány kérdést, János. Mit csináltál a teremben?

– Mire gondolsz? Mikor?

– Körülbelül akkor voltál bent, amikor ez történt. Ha jól emlékszem, te és Lilla jártatok a suliban.

– Egészen addig, míg Tibi meg nem jelent. Úgy volt, hogy a főiskola után összeházasodunk. Kaptam egy sportösztöndíjat.

– Emlékszem. És? Mi történt?

– Ha megbocsátasz, arrébb kell a kocsimat vinnem. A szálloda vezetősége nem csípi, hogy a bejáratnál parkolok, pedig mozgáskorlátozott vagyok. Csak egy pillanat.

– Még valami. Megnézhetem a botod alját?

Meleg vállat vont és felemelte a botot. Az egyenes faszár lapos fatalpban végződött. Semmi fekete folt. És most hogyan tovább?

– Kösz – mondta Kovács, és nézte, amint régi osztálytársa elsántikál.

Végül odament Lillához, aki éppen pihent, és gyengéden megfogta a kezét...

– Lilla, fel kell tennem néhány kérdést. Mondd el, mi történt.

A lány megtörölte a szemét. – Mostanában mindenem összekaptam Tibivel. Mindegy volt, min. Ma este tüzszünetet kötöttünk és besétáltunk a terembe. Itt aztán közölte, hogy el akarja indítani a válópert, ahogy visszaérünk Debrecenbe.

– Miért? Egy másik nő miatt?

– Nem mondta.

– És te mit csináltál?

– Felpofoztam és otthagytam. Ott voltam a teremben, de olyan messze tőle, amennyire lehetett. Bógtem. Aztán zajt hallottam, mintha valami leesne. Amikor visszamentem, ott találtam a földön.

– Megnézhetem a cipőd talpát? Egyszerű rutinvizsgálat.

Kovács szemügyre vette a kicsi és kerek cipősarkakat. A méret stimmelt, de nem volt rajtuk fekete nyom. Megköszönte, majd arrébb ment, és leült egy szabad asztalhoz, hogy átnézze a jegyzeteit.

A nyomozó régi barátja ment oda hozzá.

– Nem lehetett az egyik osztálytársunk? – ez egy kérdés formájában megfogalmazott kijelentés volt. – Az egyikünk gyilkos?

Kovács megrázta a fejét. – Nagy a gyanúm, hogy igen. És azt hiszem, tudom is, kicsoda...

A múlt kísértetei

Róma mellett, augusztus 25., 02:26

– Gyere, fussunk – mondta a férfi a nőnek és közben a kezénél fogva rángatta maga után. Már mind a ketten nagyon ki voltak merülve. A nő elesett a sárban, de a férfi felségítette és húzta maga után. – Gyere, Brigitte – mondogatta a lánynak Erik, akinek markáns, kisportolt alkata miatt nem nagyon volt félnivalója attól, hogy esetleg megtámadják az utcán. De most még is rettegett, miközben izzadtan rohantak Brigitte-tel. Az alacsony, vékonyka lány nem nagyon volt hozzászokva a rohanáshoz, de most az életükért rohantak mind a ketten a folyó mentén.

Róma mellett, augusztus 16., 13:34

A madarak a járda szélén, egy kis futó zápor utáni pocsoltyában játszottak. Ahogy Erik nézte őket, arra gondolt, milyen szerencsés, hogy ebbe a Róma melletti kis faluba költözött alig tíz éve, és itt él, a világtól messze, de mégsem olyan távol, hogy ne tudjon bemenni Rómába, ha valami feltétlen szükséges lenne.

– Szia! – mondta Paul hangosan és vidáman Eriknek, aki éppen a kávéjába kortyolt, mikor Paul megérkezett. Egy kis kávézóban üldögélt, ahol akkor járt először, mikor ideköltözött Olaszországba, és azóta a törzshelyévé vált. Mindig szívesen látták, ha betért egy kávéra vagy egy kis süteményre, ha éppen úgy tartotta kedve.

– Halió, Paul! – válaszolt Erik széles mosollyal és megkérdezte Pault, kér-e egy kávét vagy valami mást.

– Nem, köszönöm – felelte Paul, azzal leült Erik mellé a szokásos asztalukhoz.

– Mondd csak, Erik, hogy haladnak az előkészületek az esküvővel kapcsolatban?

– Köszönöm, jól halad minden, már csak a zenekart kell megtalálni, ami nekem is és Elenának is megfelel, tudod, mennyire eltér ilyesmi az izlésünk – mondta széles vigyorral.

– Oh, ne is mondd, ha annyi centem lenne, ahányszor ti nem értettetek egyet, már én lennék Olaszország leggazdagabb embere – és hangosan felnevettek mindketten.

Erik nyolc éve ismerte meg Elenát egy szórakozóhelyen, ahova Paul vitte le, hogy bulizzanak egy jót. De a vége az lett, hogy Erik, amint meglátta a lányt táncolni a táncter közepén, rögtön tudta, hogy ő élete szerelme, és

akármibe is kerüljön, vele fogja leélni az életét. Egész este azzal próbálkozott, hogy Elenával tudjon táncolni, de valahogy sosem sikerült elég közel kerülnie hozzá. Aztán az este végén, amikor a lány a barátnőivel együtt indulni készült, Erik követte, és odakinn az utcán megszólította. Amikor a lány szemébe nézett, egyből látta, hogy benne is hasonló érzelmek lobbantak. Mikor Elena meglátta a 188 centiméter magas, kicsit testes férfit, valamilyen oknál fogva az első szava az igen volt.

– Hahó, Erik, élsz még? Itt vagy? – kérdezte Paul, miközben a kezével integetett Erik arca előtt, aki az Elenával való első találkozásának emlékképeiben gyönyörködött.

– Igen, itt vagyok – válaszolta Erik meghökkenve, hogy ennyire elkalandozott a figyelme.

– És mi a válaszod? – kérdezte Paul.

– Hogy? Mire? Mit kérdeztél?

– Jó lenne, ha nem lennél ennyire szerelmes, és néha rám is figyelnél – jegyezte meg Paul mosolyogva. – Azt kérdeztem, hogy mit szólnátok, ha megkérdezném az unokatestvéreimet a zenekarral kapcsolatban, hátha vállalják, hiszen tudod, zenész, és jól jönne neki egy kis munka, plusz te is szereted, ahogy játszanak.

– Megbeszélem Elenával, aztán még úgyszólván beszélünk róla, de most nem ez a leglényegesebb. Más dolog aggaszt, ami most még az esküvőnél is fontosabb. Nem véletlenül kértem, hogy találkozzunk – Erik arca elkomolyodott, és mintha teljes mértékben megváltozott volna.

– Erik, megijesztesz, mi a gond? – kérdezte Paul aggódva. Erik és Paul azóta voltak a legjobb barátok, hogy Erik ideköltözött Olaszországba.

– Azért szeretném a segítségedet kérni, mert történt valami otthon, Amerikában a családdal, amiről nem sokat mond a rendőrség, és mivel te egy éve a rendőrségnél vagy mint nyomozó, gondoltam, tudnál segíteni ebben az ügyben.

Paul egy éve került a rendőrséghez mint nyomozó, előtte a rendőrakadémián tanult, hogy kommandós lehessen, de aztán végül a nyomozói munka jobban megfogta, így került a római rendőrség gyilkossági osztályára nyomozónak.

– Hát az amerikaiak nem hiszem, hogy kiadnak egy aktát az olasz rendőrségnek,

hacsak nem valami olyan ügyről van szó, ami olasz érdekeltségű is. De megteszek mindent, amit csak tudok. De mi történt, amiért ilyen dologban a segítségemet kéred?

– Nos hát, Paul, a családommal kapcsolatban nem voltam egészen őszinte veled. Az apám nem szimplán üzletember volt, ahogy akkor meséltem neked, amikor idejöttem, hanem egy akkor még kicsi bünszervezet feje. De négy napja meggyilkolták, aztán az anyámmal is végeztek, és csak annyit mond a rendőrség, amennyit én most elmondok neked.

– Persze, Erik, segítek neked. Mindent megteszek az ügyedben.

New York, augusztus 12., 19:32

Megint esik – gondolta magában Mr. Kelvin Londer, miközben kinézett a negyedik emeleti dolgozószobája ablakán. Szerette volna, ha végre eláll az eső, hiszen már második napja esett.

– Mit nézel, drágám? – kérdezte Mrs. Londer, behozva egy adag kávé a férjének és az asztalra téve. – Olyan a kávé, ahogy szereted – folytatta férjére nézve tengerékek szemeivel, majd egy kézmozdulattal hátra fésülte a haját a füle mögé.

– Köszönöm – mondta Mr. Londer. – Csak azon gondolkoztam, hogy elállhatna végre az eső, mert már nagyon dühítő, hogy második napja esik folyamatosan.

– Megértem, édesem, de sajnos, ha már bekényszerültünk a házba, legalább töltsük hasznosan az időt – azzal megölelte a férjét jó szoroson és megcsókolta az arcát. A férj elmosolyodott, megfordult és átölelte a feleségét, akit még mindig olyan gyönyörűnek látott, mint amikor megismerte. Mr. Londer arra gondolt, hogy milyen szerencsés ember. Van egy gyönyörű felesége, vagyona és hatalmas háza, ahol boldogan élhet, amikor éppen nem a munkájába temetkezve dolgozik. Az járt a fejében, hogy milyen régen nem látta a fiát, aki évente kétszer látogatta meg őket otthonukban, de hát nem várhatott el többet, hisz a fia Olaszországba költözött tíz éve, így mégsem lehet minden nap otthon velük, már nem az a kis pelenkás, aki volt.

New York, augusztus 12., 19:45

A kalapos férfi az esőben állva messze a háztól egy távcsövön keresztül figyelte, ahogy a férj átöleli a feleségét és elfogyasztja a kávéját. Sajnálta, hogy nála most nincsen egy jó forró

csésze kávé, hiszen eléggé átázott az esőben. De most dolgozott, hiszen azért fizették, hogy megfigyeljen.

Egy fehér furgon kanyarodott fel a kis lejtőn. A kalapos Thomas mellé kanyarodott, és átadott neki egy cetlit, majd továbbhajtott. Thomas kinyitotta a papírt és elolvasta: Indulhat a leszámolás. A cetlit összegyűrve a zsebébe tette, majd a kocsijához lépve elővette a slusszkulcsát és kinyitotta csomagtartót. A csomagtartóban egy sporttáska volt. Széthúzta a cipzárt és elővett egy két és fél kilós Heckler and Koch gépfegyvert. Betárazta, felhúzta és megindult a kapu felé.

New York, augusztus 13., 14:56

Mindenhol rendőrök és nyomozók. Johnson kiszállt a kocsiából és a helyszínhez indult. Útközben látta, hogy a laborosok épp keréklenyomatot vesznek az aszfaltról. Látta, hogy elég sok a nyom, de így sem lesz egyszerű. Ahogy haladt a nagy aranyozott kapu felé, észrevette, hogy töltényhüvelyek hevernek mindenfelé, a helyszínelők fotókat készítenek róluk, majd gondosan összegyűjtik. Ahogy bement a kapun, látta, hogy három halott ór fekszik a földön. Mind a három négy-négy lövést kapott. Kettőt a mellkasba, egyet a lábba és egyet a fejbe. Ahogy haladt végig a kis serpentinon, fel a házhoz, észrevett egy cigarettacsikket az út mellett. Szólt az egyik laborosnak, hogy vigyék be, hátha van valami nyom rajta. Ahogy az ajtóhoz ért, észlelte, hogy a zár profi módon fel van törve. Tehát erőszakos behatolás – gondolta magában. Az előszobában és a felfelé vezető lépcsőn négy halott feküdt, mindegyik ugyanannyi golyót kapott, mint a kapubeli örkök. Ahogy haladt fel az elsőre, arra gondolt, mennyit kell még másznia, hiszen a ház négyemeletes. Szerencsére nem voltak olyan magasak az emeletek, de azért így is fárasztó volt ötvenhat évesen és sántán. Mikor a másodikon járt, megpillantott még egy halotat, majd ahogy haladt tovább felfelé, egyre több volt a holttest. Lassan számba vette őket: három a kapuban, négy a hallban, egy a másodikon, kettő a harmadikon és öt a negyediken, az összesen tizenöt hulla egy nap alatt. Kész mészárszék – gondolta. – Ennyi halott arra enged következtetni, hogy a támadó nem volt egyedül, de ezt majd a laborosok megmondják a rengeteg töltényhüvelyből.

New York, augusztus 13., 18:43

Jeremy Johnson ült az asztalánál és kortyolgatta a kávéját. Közben az asznapi fura ügyön gondolkodott. Ekkor belépett a laboros fiú. Kis nyurga fickó volt, tipikusan az a könyvmolyfajta, aki erre a munkára való. Odaadta a jegyzetet a nyomozónak és várt, hátha van valami kérdése. Johnson kinyitotta a dossziét és végignézte a névsort. Semmi érdekeset nem látott rajta egészen a tizenkettes számú halottig. Mr. Kelvin Londer, a híres maffiavezér, akinek a kezében volt fél New York, kivéve a kínai negyedet és a mexikóiak által uralt kisebb területet. Londernek tejtelték a nagyobb vállalatok és még a New York-i városvezetésből is páran neki dolgoztak. Drogüzletekben soha nem vett részt, és keményen büntette, ha az ő területén folytak ilyen ügyletek. Nem egy akta számol be megcsónkított és megkínzott drogdültrekről, akiket Londer területén találtak meg holtan.

– Így már kezdem érteni. Valószínűleg valamelyik másik maffiacsoport végezhetett Londerrel. Lehet, hogy újraosztják a területeket? Valaki szemet vetett Londer örökségére? Hiszen a fia nem áll a helyére. Olaszországba költözött már vagy tíz éve. Azt gyanítottuk, Londer küldte el a maffia hazájába, hogy kitanulja a szakmát. De az is lehet, amit az utcán beszéltek, hogy Londer azért taníttatta a legjobb iskolákban, majd azért szalasztotta Euró-

pába, hogy távol tartsa az ő veszélyes életétől. Holnap beszélnem kell Jimmyvel – gondolta. Jimmy a Green Garden csaposa volt, és évek óta Johnson egyik legjobb besúgója. – Holnap reggel az első dolgom lesz megkeresni.

Róma mellett, augusztus 18., 14:59

Erik elment sétálni Elenával, hogy egy kicsit kettesben legyenek a nagy esküvői készülődés közepette és megbeszéljenek egy-két dolgot. Erik magas, testes férfi volt, arcán párnapos borosta, haját úgy hagyta, ahogy azt a párna beállította az éjjel. Rövid ujjú inget viselt, mellé sortot és szandált. Elena alacsonyabb volt Eriknél egy fejjel, hosszú fekete haja volt, picike keze, éppen illettek aprócska termetéhez. Feltűnően nagy, gyönyörű zöld szemei voltak. Elena fehér, mélyen kivágott blúzt viselt, hogy hangsúlyozza igazenszak szemrevaló dekoltázsát. Elena tudta, hogy jó testi adottságokkal áldotta meg az ég, és ezt igyekezett mindenki tudomására hozni, Erik szerint néha túlságosan is kihívó ruháival. Nyakában hosszú aranylánc díszelgett, mely még jobban kiemelte azt, amit Elena ki akart emelni.

Kézen fogva sétáltak és közben beszélgettek az életről, arról, hogy hány gyereket szeretnének, és hogy milyen legyen a kertjük a ház mögött. Megcsörrent Erik telefonja. Paul hívta, mert sikerült a szüleiről némi információt kideríteni. Kérte a férfit, hogy menjen be hozzá az irodába, mert az aktákat nem viheti ki, viszont van mit megbeszélni.

New York, augusztus 17., 18:45

Thomas éppen a pénzt vette át egy kávézóban a megbízójától, és közben azon gondolkodott, hogy miért kellett megölnie New York vezető maffiafejét és az egész családot. Miért? Már éppen azon volt, hogy megkérdezze, amikor hirtelen éles fájdalmat érzett az oldalában. Felnézett és egy viszonylag magas férfit látott maga mellett, aki mosolyogva nézett le rá. Thomas fel akart állni, de a magas férfi visszaszorította a székbe. Thomas három puffanó hangot hallott az asztala alól és megint és még kétszer. Hirtelen nagy fényáradatban úszott a kávézó, majd a világ elsötétült Thomas előtt. A feje az asztalra borult. Ekkor a magas férfi kivette az oldalából a kést és zsebre tette. Felültette Thomast és a kalapját a fejébe húzta, majd rezzenéstelen arccal távozott.

New York, augusztus 17., 19:07

Johnson íróasztalán csörgött a telefon.

- Halló – szólt bele.
- Egy holttestet találtak a Black Bird kávézóban, uram.
- Azonnal indulok – válaszolta Johnson.

New York, augusztus 17., 19: 30

- Na, csakhogy ideért – mondta Peter, a rendőrségi helyszínelő, aki már nagyon várta, hogy Johnson odaérjen és végre elkezdhessék a helyszínelést.

- Jól van, jól van. Ideértem, nem? – mondta Johnson.

- Remek, elkezdhetnék végre a munkát? Elég érdekes ez az eset – és Peter a halott felé indult.

- Na hadd lássam, mivel van dolgunk!
 - Négy lövés a hasban és egy késszúrás az oldalában – mondta Peter, aki éppen a lövések helyét nézegette.

- Hogy lehet az, hogy senki sem hallotta, mikor ezt a szerencsétlent lelőtték, és még meg is késelték? Nem hiszem el, hogy egy darab szemtanú sincsen – mondta morcosan Johnson.

- Nos, nagy volt a hangzavar, és ha hangtompítóval csinálták, észre se lehetett venni.

- Remek! Egy nappal ezelőtt tizenöt hulla egy házban, köztük a maffia feje, most meg ez. Vajon van közük egymáshoz? Derítsék ki, ki ez a férfi, és azonnal tájékoztassanak róla.

Róma, augusztus 18., 15:23

- Nos, itt vagyok. Siettem, ahogy tudtam. Mi a hír, amit kiderítettél a szüleim haláláról?
 - kérdezte Erik Paultól.

- Erik, nem mondtad, hogy az apád fél New Yorkot irányította, és azt sem, hogy a legtöbb alvilági dologban benne volt, meg hogy fantomcégeket vezetett, amik később teljesen eltűntek a vezetőikkel együtt.

- Azért nem mondtam el, mert a legtöbbről én sem tudtam. Egészen az előző évig, mikor is anyám beavatott a családi dolgokba, és megkért, hogy vigyem tovább a család befolyását. De én nemet mondtam, nem vállaltam. Megmondtam, hogy nem akarok ilyen alantas alvilági ügyekben részt venni, és ezzel le is zártam a családomnak ezt a részét. De most, hogy a szüleim halottak, nem tudom, mit tegyek. Nagyon szerettem őket! – Erik szeme könnybe lábadt.

Róma, augusztus 18., 14:52

Brigitte a napi jelentését írta a naplójába, hogy feladja gyorspostán az irodába a főnökének. Kávéf kortyolgatott, és néha-néha az égre pillantott. Elmerengett, vajon megérte Erik után jönnie? Vajon ér-e ennyit ez a sztori? Brigitte az egyik New York-i újságnál dolgozott mint oknyomozó riporter, és a maffiaügyekbe próbálta magát beleásni. Eriket azért követte Olaszországba, hogy kiderítse, miért jött ide. Először azok a sejtések merültek fel benne, hogy talán az apja kiképezni küldte a maffia hazájába, hogy majd egyszer ő vegye át a New York-i maffiát. De aztán, ahogy egyre több információhoz jutott, inkább arra gondolt, hogy Eriknek semmi köze ehhez az egész maffiaúgyhoz, és a maga útját járja. Brigitte alacsony, filigrán lány volt, vörös haját rövidre vágatta, csillogó kék szemével – melyek mint a tenger – reneteg férfit megkaphatott volna, de ő a munkájának élt.

Csörgött a telefonja.

- Ki az? – kérdezte. Majd a választ hallván hirtelen elsápadt – Micsoda? Az egész családot? – Brigitte most tudta meg a New York-i mészárlást, ami a Londer birtokon történt. Lerakta a telefont és a gondolataiba mélyedve üldögélt tovább a teraszon.

Róma, augusztus 19., 12:12

- Igen, uram, mindent megtettem. Nem, uram, nem sejt semmit. Igen, minden a terv szerint halad. Igenis, amint vissza akarna menni, hogy átvegye az örökséget, azonnal végzünk vele. Igen, mind a ketten készen állunk rá, hogy ha kell, megtegyük, ami a kötelességünk.

New York, augusztus 19., 12:45

Johnson háttal az ajtónak az ablakon át nézte a nyüzsgő várost. Azon gondolkodott, hogy vajon volt-e örökös, aki esetleg tovább viszi a maffiaügyeket, amit a család eddig felépített, vagy káosz lesz úrrá az utcákon a területekért. Kopogtak.

- Ki az? – kérdezte.

- Csak én, uram, George. Hoztam az aktákat a családról, amiket kért.

- Köszönöm, hagyja csak az asztalon. Majd átnézem őket.

Amikor George elment, Johnson leült és elkezdte olvasgatni az aktákat. Ahogy haladt a sorok között, észrevett valamit. Felállt és hangosan megszólalt: Van egy FIÚ!

Róma, augusztus 20., 09:23

A telefon hangosan csörgött az olasz titkoszolgálatnál. A hangzavarban valaki belekiabált:

– Hallo?

– Jó napot, Johnson felügyelő vagyok a New York-i rendőrségtől. Érdeklődnék egy ember iránt, aki Olaszországban tartózkodik, és mivel tudom, hogy minden külföldiről, aki ott él, feljegyzés készül, szeretném megkérdezni, hogy egy bizonyos Erik Londerről van-e aktájuk. Fontos lenne egy gyilkossági ügy miatt.

– Várjon, kapcsolok valakit, aki tud segíteni.

Pii Pii Pii...

– Halló! Bevándorlási osztály. Miben segíthetek?

– Jó napot. Johnson felügyelő vagyok New Yorkból. Erik Londerről kérnék anyagot egy gyilkossági ügy miatt.

– Persze megoldható, két óra múlva hívjon vissza és megadom a kért adatokat.

New York, augusztus 20., 11:25

– Jó napot, felügyelő, a római bevándorlásitól hívom a kért adatok miatt. Erik Londer tíz éve költözött Olaszországba. Egy Róma melletti kis faluban él, és most lesz az esküvője. Semmi priusz, még gyorshajtás sem. Teljesen rendben van, de azért átküldöm önnek az aktát.

– Köszönöm, viszlát.

Róma, augusztus 20., 16:34

Brigitte éppen a jegyzeteit olvasta vissza, mikor meglátott valami érdekeset. Valamelyik nap egy régi barátjától kért információkat a központi nyilvántartóból, Elena Kovalszkirol, Erik menyasszonyáról. Meg akart győződni arról, hogy a lány valóban Lengyelországból, a Krakói egyetemről jött tanulmányútra Rómába. Most azt olvasta, hogy Elena Kovalszki négy évet töltött az Egyesült Államokban, kiképzést a tengerészgyalogságnál kapott, azután egy zűrös gyilkossági ügy után eltűnt a nyilvántartásból. Még érdekesebb volt, amikor azt olvasta, hogy a kiképzője neve Paul Coban volt. Hol is hallotta ezt a nevet? Meg van! Paul Coban Erik barátja, aki a római rendőrség nyomozója. Ez nagyon gyanús – gondolta Brigitte –, lehet, hogy ennek jobban utána kell járni. Összerezent, amikor megszólalt a telefonja.

– Halló – szólt bele Brigitte.

– Brigitte Black?

– Igen, ki beszél?

– Johnson felügyelő vagyok a New York-i rendőrségtől. Úgy hallottam, maga végez megfigyelést Erik Londerről, amióta Olaszországban él.

– Igen, így van. Miben segíthetek?

– Nos, talán tud, talán nem. Mit tud róla?

Kérem, mondjon el mindent, amit tud, de csak tömören, dióhéjban.

– Nos, éppen az imént találtam valami furcsaságot Erik barátja és a felesége körül. Hátha tud segíteni nekem ennek az egésznek a tisztázásában.

Brigitte elmondott mindent, amit eddig kiderített az ügyről, és közben nem sejtette, hogy más is hallgatja a beszélgetésüket.

Róma, augusztus 20., 16:40

A magnó felvett mindent, amit Brigitte mondott Johnsonnak. A kazettát kivette és azonnal postára adta New Yorkba két sötét alak, akik a New York-i maffia olasz kirendeltségének munkatársai voltak. Négy óra múlva csörgött a telefon és azonnal megkapták az utasítást. Az újságíró el kell tenni láb alól.

Róma, augusztus 22., 13:44

Megcsörrent Erik telefonja.

– Halló!

– Nagy veszélyben van – mondta egy női hang.

– Ki beszél?

– Mondjuk egy barát, aki segíteni akar magának.
 – Miről beszél?
 – Találkoznunk kell. Holnap 3-kor várom a Giotto kávézóban, Rómában. Remélem, tudja hol van.
 – Igen, tudom, de ki beszél?
 – Csak legyen ott.
 Erik nem értette, miről van szó, de úgy gondolta, hogy ez csak vicc lehet, és Paul akarja a legénybúcsúját megszervezni. Nem lehet ünneprontó. Ott kell lennie.

Róma, augusztus 23. 15:03

Brigitte leült a Giotto egyik asztalához és várt. Öt perc múlva betoppant Erik a kávézóba, kíváncsian, várakozással körbenézett, majd leült egy asztalhoz. Brigitte várt tizenöt percet, majd odalépett Erikhez és egy dossziét rakott az asztalra, majd távozott.

Erik értetlenül nézte, mi a fene az. Kíváncsian várta, vajon milyen meglepetést eszelhetett ki Paul. Amikor kinyitotta, döbbenet láta meg szerelme fotóját a mappa legtetején és mellette a név: Elena Kovalszki. Az adatok, amik ott szerepeltek, Erik számára teljesen újak voltak. Úgy nézett a képre, mintha nem is ismerné a nőt, akit pedig szeretett. Lapozott. A következő oldalon Paul képe szerepelt, és róla is olyan adatok, amelyek Erik számára teljesen idegeneknek tűntek. Ugyanaz az érzés kerítette hatalmába, mint az előbb Elenánál. Nem értette, mire vélje ezt az egészet, és amíg ott ült és olvasott, az hasított belé, hogy teljesen félreismerte ezeket az embereket. Egész eddigi olaszországi élete megkérdőjeleződött, és már szinte biztos volt benne, minden hazugság volt eddig, és bizonyosan az apja megbízottja ez a két ember, akik pedig a legközelebb álltak hozzá.

Róma, augusztus 24., 23:44

Az éjszaka csendjébe rikoltott bele a telefon csöngése egy hotelszobában.

– Halló... – szólt bele álmosan egy hang.
 – Most azonnal tűnjön el Olaszországból és próbálja meg Eriket is magával vinni, amilyen gyorsan csak lehet. Most tudtam meg, hogy Paul és Elena nem Erik apjának dolgoznak, hanem egy ellenséges maffiacsoport tagjai bérelték fel őket, akik azért vannak ott, hogy megöljék Eriket, ha kell, és azt is, aki az útjukba kerül. Már elindultam Olaszországba egy

rendőrségi gépen. Próbáljanak meg kivenni egy hotelszobát Richard és Helena Brown néven és majd jelentkezem.

Jézusom – sikoltott fel Brigitte és azonnal villanyt gyújtott. Kapkodva öltözni kezdett, és közben a vállával a füléhez szorítva a kagylót hallgatta, amit Johnson mond az ügyről. Miközben a zoknijával szenvedett az ágyon ülve, megköszönte Johnsonnak a figyelmeztetést és lerakta a telefont. Befejezte a zoknihúzást, majd felkapott egy edzőcipőt és azonnal kirohant az ajtón. A mobiltelefonjáért nyúlt, hogy felhívja Eriket. Miközben bepötyögte a számot, minden egyes embert, aki ilyen későn járt az utcán, gyanúsna látott. A kismamát a gyerekekkel, az ivócimborákat, akik éppen a kocsmából jöttek haza, még a hajlott hátú öregeket is, akik rozoga tacsokjukat sétáltatták ilyen későn. Szedte a lábát és menet közben hívta Eriket.

Róma mellett, augusztus 25. 00:12

– Ki az? – szólt bele a telefonba dühösen Erik.
 – Én vagyok az, aki az aktát adta. Hol van most? Azonnal el kell tűnnünk innen! Meg akarják ölni!
 – Micsoda? Mit akarnak? És kik?
 – A leendő felesége és a legjobb barátja a New York-i maffia tagjai, annak a csoportnak, akik végeztek a szüleivel. És most maga jön!
 – Nem, az lehetetlen! – emelte fel a hangját Erik. Észrevette, hogy Elena nincs mellette az ágyban.

Már az teljesen összezavarta, amit a Giotto-ban az aktában olvasott Paulról és Elenáról, de várni akart a számonkéréssel, amíg rendezte gondolatait és kicsit utánajár a titokzatos nőnek. De most azt vette észre, hogy a fürdőszobában ég a villany. Lassan kikelt az ágyból és odalopakodott az ajtóhoz.

A fürdőben Elena egy 9 mm-es kis kézifegyverre szerelte fel éppen a hangtompítót. Erik ereiben megfagyott a vér. Azonnal elindult lefelé a lépcsőn a konyhába. Elena utána szólt.

– Hová mész édesem?
 -- Csak iszom egy korty vizet, drága, mindjárt jövök.
 – Rendben, de siess vissza!

Erik felkapta a nappaliban lévő ruhákat, amik vasalásra vártak, és kiment a hátsó ajtón, amilyen gyorsan csak tudott. A telefon még mindig a kezében volt, a hívója tartotta a vonalat.

– Ki maga, honnan tud rólam ennyi mindent, és hol van most?
 – A nevem Brigitte, és éppen két utcára vagyok a házától.
 – Az jó, akkor egy sarok múlva találkozunk – mondta Erik és lerakta a telefont.
 – Ahogy mondtam, egy sarok – mondta személyesen Brigitte-nek Erik, amikor összetalálkoztak ott, ahol a férfi mondta.

Augusztus 25., 00:22

– Hol lehet? – csattant fel Elena és lement a konyhába maga előtt tartva a kis kézifegyverét. Míkor meglátta, hogy a hátsó ajtó nyitva van és eltűnt Erik ruhája a nappaliból, azonnal a telefonhoz sietett és hívta Pault.
 – Megszökött – mondta, majd lerakta a telefont és kiment az ajtón.

Augusztus 25., 1:32

Mindenhol rendőrök nyüzsögtek, a hotelektől a panziókon keresztül a szórakozóhelyeken át a kocsmákig bezárólag, mindenki Eriket kereste, mert körözési parancsot adtak ki ellene erőszak miatt. Elenának csak annyi volt a dolga, hogy egy kicsit csapzottabbnak tűnjön, és máris kész a „segítség, a vőlegényem erőszakos volt velem” álruha.

1:56

Brigitte és Erik egy sikátorban húzták meg magukat, és várták, hogy Johnson jelentkezzen. Ekkor hirtelen egy halk puffanásra lettek figyelmesek. Erik a karján valami fura melegséget érzett. Odanyúlt és észrevette, hogy vérzik. Egy golyó volt. Ránk találtak – súgta Erik Brigitte-nek, aki azonnal futásnak eredt. Erik követte. Szerencsére a golyó csak súrolta a karját és nem találta el, de azért fáj a sérülés.

Paul volt az, aki rájuk lött. Amikor egy őrzárattal az utcákat járta, észrevette, hogy valami megmoccant a sikátorban. Ahogy jobban odanézett, látta, hogy Erik és Brigitte az. Amikor azok futásnak eredtek, utánuk vetette magát és beszólt a rádión Elenának, hogy a folyó felé haladnak.

– Gyere, fussunk – mondta a férfi a nőnek és közben a kezénél fogva rángatta maga után. Már mind a ketten nagyon ki voltak merülve. A nő elesett a sárban, de a férfi felsegítette és húzta maga után. – Gyere, Brigitte – mondotta a lánynak Erik.

Ekkor megcsörrent Brigitte telefonja.
 – Halló, Johnson maga az?
 – Igen, én. Hol vannak? Most érkeztem meg. Mi a fene folyik itt? Mindenhol a rendőrség nyüzsög és Eriket keresik
 – Nem tudom, hirtelen jött ez az egész kavár.
 – Hol vannak?
 – Éppen a folyó mentén haladunk és menekülünk Paul és Elena Kowalski előtt.
 – Ha minden igaz, akkor lassan meglátnak egy hidat – mondta Johnson, aki előtt egy jókora térkép volt kiterítve és az olasz titkoszolgálat embereivel próbálták kitalálni, hogy vajon hol lehet most Erik és Brigitte.

– Igen, így van, már látom!
 – Rendben van! Ha odaértek, maradjanak ott, máris ott vagyunk és elhozzuk magukat – azzal a vonal megszakadt. Brigitte elmondta Eriknek, hova kell menni és mit kell csinálni, eközben Johnson autóba ült és elindult. Brigitte és Erik felértek a hídra és vártak. Úgy érezték, már vagy egy órája lehetnek ott, pedig csak percek teltek el, amikor megzörrent a bokor és Paul lépett ki, nyomában Elenával.

Paul egy 16 mm-es forgótáras pisztolyt tartott a kezében, Elena pedig a kis 9 mm-es kézifegyvert, amivel meg akarta ölni Eriket.

Ahogy kiléptek a bokorból, Brigitte egyből Erik mögé húzódott és reménykedett, hogy a rendőrség mindjárt ideér.

– Nem kellett volna ennyire mélyre ásnia, kedvesem – mondta Elena Brigitte-nek. – Ha szépen nyugton marad, nem lett volna baja. De nem, magának ugrálni kellett, és ez okozza a vesztét.

– De miért, Elena, azt hittem, szeretsz engem, és tényleg hozzám akarsz jönni – mondta könnyes szemmel Erik.

Paul felnevetett.

– Azt hiszed, tényleg azért menne hozzád, mert így akarja? Ne nevetess, ez volt a munkája, erre képezték ki.

– Sajnálom, Erik – mondta Elena –, de így van, te csak egy megbízás voltál nekem. De most végre befejezhetem ezt az egészet.

Elena felemelte a fegyverét és meghúzta a ravaszt.

Paul mosolygott.

Erik és Brigitte összerezett.

Paul a földre rogyott és kérdően Elenára nézett. Utolsó pillantásával annyit kérdezett: miért?

Erik meglepődve nézett Elenára.

– Ne aggódj, Erik, most már vége. A valódi nevem Sarah Scott, és a CIA-től vagyok. Azért küldtek, hogy megkeresselek, épüljek be a maffiába és derítsem ki, mi a tervük veled. Amikor megtudtam, hogy meg akarnak ölni, azonnal tennem kellett ellene, de sajnos csak így kerülhettem a közeledbe.

Hangos sziréná sikitott az éjszakába, és egy fehér Fiat farolt be a hídra. Kiugrott belőle Johnson – amennyire a kora és sánta lába engedte – és rákiáltott Sarah-ra, hogy dobja el a fegyverét. Sarah úgy tett, majd felmutatta az igazolványát. Johnson megkönnyebbülve látta meg, hogy már minden rendben van.

Sarah odament Erikhez, melegen ránézett és azt mondta:

– Bármennyire is kívül akartam maradni, most először nem sikerült. Nem volt hazugság a szerelmünk. Boldogan lennék a feleséged, ha meg tudsz bocsátani.

Johnson odafordult Brigitte-hez és megkérdezte:

– És maga? Nem akarja frissen szerzett nyomozói tudását a rendőrségnél hasznosítani?

Brigitte azt se tudta hirtelen, hogy neki szól-e a kérdés, majd mikor felfogta, csak ennyit válaszolt:

– Ha hazaérünk New Yorkba, lehet róla szó...

Batta Kristóf, TiBor

Lélektelenek

Freddy Fox átnyújtotta a hirdetés szövegét.

– A holnap estibe kérem, a szolgáltatás rovatba.

A fiatal nő a tolla hegyével végigfutva megszámolta, hány szóból áll a szöveg, aztán unottan megszólalt:

– Négy dollár hatvanat kérek.

– Elolvasta? – nézett rá nem kis csodálkozással Freddy.

– Miért olvastam volna el? A hirdetés az ön magánügye. Nekem az a dolgom, hogy kiszámoljam, mennyi jár érte, és közöljem, tudjuk-e vállalni akkorra, amikorra kéri. Miért? – nézett értetlenül a szövegre.

„*Likvidálást. Abszolút diszkrecióval, nemcsak milliomosok megbízásából vállalok Örök titok jelisére a New York postára.*”

– Maga ezt... ezt tényleg komolyan... szóval – nézett tanácstalanul a lány.

–A legkomolyabban. Felveszi?

– Nem tagadhatom meg... de a szerkesztőség esetleg kiszűrheti. Természetesen akkor visszautaljuk az összeget... Csak be kell jönni érte.

– Akkor kérdezze meg most! Nem akarok hiába visszajönni.

– A lány odavitte a papírt egy másik asztalhoz és nemsokára visszatért.

– A főnök szerint ez úgyis csak tréfa lehet. Ugratni szabad azt, aki hagyja magát. Azért nekem elárulhatná: ugye, ez egy kódolt üzenet valakinek.

– Nem, halál komoly – jelentette ki Freddy, de a lány láthatóan nem nagyon hitt neki.

A hirdetés megjelent, csak nem a szolgáltatás, hanem az üzenet rovatban. Freddy nem akart hinni a szemének és alig várta, akad-e rá jelentkezés. Kizárt dolog! Jobb, ha elfelejti az egészet.

Freddy újságíró egy elég kis lapnál, még kisebb beosztásban, de mint minden tollforgató, szenzációs riportról vagy hírről álmodott. A témák azonban a híresztelésekkel ellentétben nem az utcán hevernek, és igenis alapos fejtörést vagy rengeteg utánajárást igényel egy jó írás. Ez a hirdetés az lesz. Régen foglalkoztatja az ötet.

Fél éve ő volt beosztva egy délelőtt a közönségszolgálatához, és egy asszony letett elé egy táviratot. Kommentárt nem fűzött hozzá. Végigfutotta a szöveget:

„*Mire a táviratot megkapjátok, én már nem élek. Kislányom, nagyon szerettelek. Apád*”

– Azért jöttem ,ha maga postás lenne és

valaki oda rakna az asztalára egy ilyen szövegű táviratot, mit tenne?

Freddy azonnal rávágta, amit természetesnek tartott:

– Nem engedném elmenni az illetőt. Ott tartanam valahogy és értesíteném a rendőrséget. Az életvédelmi osztályt.

– Amikor a kislánnyal az elvált férjemtől a táviratot megkaptuk, ő már nem élt. A postáról hazament és felakasztotta magát. Talán meg lehetett volna menteni az életét, ha az, aki a táviratot felvette, nemcsak a szavakat számolja meg, hanem értelmezi is őket.

Freddy nehezen tudott válaszolni, mert hirtelen végiggondolt egy táviratfeladást, és valóban csak a szavakat számolják meg. Nem érdekli őket a szöveg. Persze akadhat, aki kétfelé is képes figyelni egyszerre, de úgy nehezebb.

– Elmentem és megkerestem azt, aki felvette a táviratot. Tudja, mit mondott? Mindenkinek a magánügye, mit csinál. Ő azt tette, ami a kötelessége. Uram! Ezek olyan lélektelenül dolgoznak, hogy elképesztő – sírta el magát az özvegy.

– Talán ha nem így tennének, vétenének a szabályzat ellen – kockáztatta meg Freddy. – A táviratra is érvényes a levéltitok. Legalábbis a postai alkalmazottak számára, gondolom.

Az asszony összehajtogatta a nyomtatványt és elment. Azóta Freddy nem tudott szabadulni a gondolatától: vajon valóban ennyire lélektelenek az emberek? Ezért döntött úgy, hogy kipróbálja. És íme. A hivatalból üldözendő szövegű hirdetés napvilágot látott. Miért is ne? A négy hatvanat kifizette.

Az ötödik napon benézett a postára. Megdöbbenett, milyen elképesztően nagy mennyiségű levél érkezett. A borítékok címzéséből a postai alkalmazott semmit sem sejtethetett, mégis úgy érezte, mindenki őt nézi megvető, elítélő pillantással. Nem is ment, hanem futott a kocsijáig.

Hazaérve bezárkózott és felbontogatta a borítékokat. Minél többet nyitott ki közülük, annál jobban elkedvetlenedett vagy inkább megnyugodott.

Mindenki viccesnek vette a hirdetést és ki jópofaságból, de vállalva önmagát, ki név és cím nélkül olyasmiket írt: kezdje az anyósommal, vagy gyakorolja a mozdulatokat a feleségemen. Értékelhető válasz egy sem akadt. Azontúl azonban naponta benézett a postára és még a harmadik héten is akadt egy levél. Az volt az egyetlen, amelyen egy nyugalmazott ta-

nár közelebbi ismertetőt kért a szolgáltatásról. A betűket szép, öreges írással formálták. A név is ott állt a papír alján: Elmer Metty.

Freddy minden ereje elhagyta és valami azt súgta, vágja a szemébe a levelet. A mindig benne rosszkedő tollforgató azonban az ellenkezőjére biztatta. Aztán úgy döntött, nem hagyja ki a lehetőséget. De hát éppen egy tanár?! Biztosan unatkozik az öregúr, és így remél magának beszélgetőpartnert. Felhívta telefonon, és másnap délutánra beszéltek meg találkozót. Freddy pontos volt és bekapcsolta a magnót, mielőtt belépett a lakásba. Úgy tervezte, hogy ha komolyra fordul a dolog, figyelmezteti a tanár urat, hogy ő nem gondolta komolyan.

Már a környék is meglepte, és ahogy beljebb ment a mindenféle kacattal telezsúfolt, ki tudja mikor festett lakásba, hirtelen alig kapott levegőt. Az öregurat nem lehetett volna tisztának és rendesnek mondani. Öltözéke elhanyagolt és foltos volt. Csak a szemeiben ragyogott valami ritkán látható tűz.

– Tehát ön vállalná? – kérdezte, mihelyt Freddy nagy nehezen helyet csinált magának egy karosszékekben, egymásra rakva benne a szanaszét heverő könyveket, folyóiratokat.

– Természetesen, de tudnom kellene, hogy mit.

- A gyilkosságot.
- Azt hirdettem, uram.
- És meg is tudná tenni?
- Ha ön megbízna vele.

– Gondolja, hogy ha én megbízom, a nagyobb felelősség az enyém? Úgy értem, a jó isten előtt, mert remélem, a földi birkák elé nem kell odaállnom. Gondolom, ügyesebben csinálja, mintsem...

– Nyugodt lehet, uram. Vannak módszereim, amelyek lehetővé teszik, hogy a tett örök titok maradjon.

- Mennyit kér?
- Mennyit szán rá?

– Szóval nem szabott árral dolgozik. Azt hiszi, szegény vagyok? Ne tagadja, látom az arcán. Csalódott? Ilyen helyen nem élhet olyan ember, aki meg tudja fizetni a szolgálatait. De téved. A környezetem régen nem érdekelt. Mióta itt hagyott a feleségem, amit hazahordok, marad. Nincs szívem kidobni semmit. A szemetet sem, úgy hiszem majd csak jó lesz valamire. Gondolom, magának szokatlan a szag, vagy inkább bűz, de nekem az otthon édes illatát jelenti. Nézőpont kérdése minden. Nem

is tudnék meglenni e nélkül a lomtár nélkül. Ezért kellene ölnie.

- Ezért? - nézett körül döbbenten Freddy.
- Igen, a tulajdonos el akarja adni a házat és arra kényszerítene, hogy költözzek el. Állítólag olyan lakást vászthatnánk, amilyen nekem tetszik, de nem érti, hogy a vén tölgyet nem lehet átültetni. Ki csomagolná össze ezt a sok kedves lomot? Ki teremtene nekem akárhol egy ugyanilyen környezetet? Ha a tulajdonos mint a volt munkaadóm nem tenne ki, az állam az örökös, és nem tudom, kitenne-e. Végezne velem, ha mégis?

Freddy nem talált szavakat.

- Látom, nem ilyesmire számított. A szerelem vagy a pénz miatti öldöklés tetszene magának. Adnék tízezer dollárt.

- Mennyit?!

- Kevés?

- Nem, dehog. Kaphatnék egy kis gondolkozási időt?

- Hogyne. Öt perccel. Addig iszunk egyet - mondta az öregúr és felállt. Odament az asztalhoz és rajta álló pohár mellé valahonnan kerített egy másik kétes tisztaságút, aztán elővett egy üveget és mindkettőt félig töltötte. Freddy nemcsak őt, a szobát is nézte. Egyre jobban bánta, hogy belement a dologba. Mit fog szólni az öregúr, ha megtudja, csak vicc volt az egész?

- Tessék. Ez a magáé. Ne féljen, nem kap fertőzést. Az alkohol fertőtleníti. Utálok mosogatni. Asszonyok dolga - mondta kezében pohárral a professzor. Freddy átvette a neki szánt italt és érezte, hogy abban a pillanatban mindent kidobna a gyomra, mihelyt a szája a pohárhoz érne. A sors sietett segítségére. A kegyetlen sors. Az öreg lehajtotta az italt és nem sokkal később megrándult. A pohár kiesett a kezéből és a teste a földre csúszott. Freddy letette a poharat és megpróbálta felemelni az öreget.

- A gyógyszerem. Ott az üveg az asztalon. Húsz cseppet, adja már - nyöszörögte.

Freddy odament az asztalhoz, amelyen rengeteg üvegcsét látott. Végre megtalálta a szívgyógyszert. Alig volt az alján. Nemhogy húsz, de öt cseppet se igen lehetett belőle kiimádkozni. Elsősegélynek bármennyi megteszi. Ha pedig majd jobban lesz, keres másik üveget - döntötte el és levette a csepegtetőt az üvegről. Vizet öntött bele, megrázta, felemelte a földről az öreg poharát és átöntötte. Az öreg mohón nyelte. Tudta, hogy az életet jelenti számára. Alig ment le a torkán a kevéske folyadék,

a szeme felakadt és a feje félrebillent. Vége volt. Freddy egy ideig tartotta a karján, félig térdelve, aztán kiverte a víz. Legszívesebben világgá rohant volna. Még szerencse, hogy a magnó be volt kapcsolva, lesz bizonyíték, hogy nem ő ölte meg, hanem a szíve. Jesszus! És ha összefüggésbe hozzák a halálát a hirdetésével? Mi izgatta fel? Mit keresett nála? Megijedt. Tudta, hogy kutyaszorítóba került. Lassan felállt. Szabályosan érezte, hogy ha nem lövi be magát azzal a négy korttyal, ordítani kezd, akár a fába szorult féreg. Talán utána gondolkozni is képes lesz. Kitalálni a legmegfelelőbb magyarázatot. Behunyta a szemét, hogy ne lássa a kosztól homályos poharat és egyszerre nyelte le a jó adag italt. Nem volt ideje helyet keresni az üres pohárnak. Hirtelen meglődött vele a világ. Érezte, hogy meg kellene kapaszkodnia valamiben, de nem ért el semmit. Minden olyan távolinak, álomszerűnek tűnt. Rázuhant a könyvekkel teli karosszékre és lassan elernyedtek a tagjai.

Hat nap múlva találtak rájuk. A postás hozta az öreg nyugdíját és elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne legyen otthon. A lakóknak már két napja gyanús volt a kellemetlen szag, amely leginkább a tanár úr lakása előtt csapta meg az orrukát, de hát tőle sosem jött ki kellemes illat, és kinek mi köze hozzá, mit csinál a másik?

A rendőrségnek nem sok nyomoznivalója akadt.

A magnóból kifutott a szalag, de amit felvett, az sok mindent megmagyarázott, vagy inkább érthetlenné tett. A pontot az i betűre az öregúr köpenyzebében talált levél tette fel. A rendőrségnek volt címezve.

„Idehívtam a mellékelt hirdetést feladó gazembert azzal a céllal, hogy megöljem. Tekintsék ezt beismerő vallomásnak. Hátha utána nem leszek képes írni. Maguk el is nézik egyeseknek, hogy hirdessék az effajta szolgáltatásaikat, én teszek ellene. Az ilyen ember ugyanazt érdemi, mint a veszett állat: mérget. Azt hitte, megbízom egy gyilkossággal. Jó mesét találtam ki hozzá. Meg kell állítanunk a gyilkosokat.”

A boncorvos véleménye szerint az öregnek volt ugyan szívbetege, de ugyanaz a mérge végzett vele, mint Freddy Fox-szal. Ki tudja, mi történt? Talán miután megölte a bérnyilkosnak hitt újságíró, végzett magával. Mi más történhetett volna?!

Mary eltűnése

Noha hamar elaludtam az este, mégis úgy éreztem, hogy túl korán jött a reggel. Nem is csoda, hiszen az út Angliából Párizsig annyira hosszú és kimerítő volt. Hihetetlen, hogy Mary később ment el aludni, mégis ő már egy ideje bizonyosan talpon van.

A fogadó étkezőjébe tartva a folyosón meghallottam Anette, a szobalány hangját:

– ...igen, máris átadom a levelet, Mademoiselle Roux...

Mikor leértem a fogadó étkezőjébe, az első dolgom az volt, hogy Mary arcát keressem a szálló vendégei között. Már felkiáltottam volna, de rá kellett jönnöm, hogy a Marynek hitt hölgy valójában Coralie Labelle, aki a nagynénjével, Mademoiselle Roux-val a szálló egyik vendége volt. Csalódottan sóhajtottam.

– Nem látta a feleségemet? – fordultam az inashoz, aki elvörösödött és az orra alá motyogott valamit.

– Hagyja csak! – lépett a fiú mögé mosolygva a fogadóné. – Eric mindig is ilyen félénk volt. Belőle aztán egy értelmes szót sem fog kihúzni!

– Jó reggelt, Shelton – köszönt rám Bonnet doktor, régi cimborám, aki velünk érkezett Párizsba. – Csak nem a bájos Maryt keresi?

– De igen, őt! Nem látta valaki a feleségemet? – A kérdésemre az asztaltársaság csak a fejét csóválta. – Furcsa, tegnap este óta nem hallottam felőle.

– Valóban furcsa... – bólintott Bonnet doktor.

Barátom elgondolkodva tömte meg a pipáját. Különös vagy inkább különc figura volt ő. Csöndes, néha már-már magának való, mégis kivételes barát.

– Ne aggódj, Shelton, Mary bizonyára csak sétálni ment és hamarosan visszatér.

De ő még délutánra sem került elő. Aggodalmasan kopogtam be Bonnet-hoz.

– Egyszerűen eltűnt! – mondtam kétségbeesetten. – Elképzelésem sincs, hová lehetett.

– Félttem, hogy ezt mondod – felelte kertelés nélkül Bonnet. – Attól tartok, bűntényre kell gyanakodnunk.

– Szent ég, az én drága Marym! Hogy történhetett ez?! Lehetetlen, hogy...

– Nyugodj meg – szakított félbe Bonnet, és határozottan a vállamra tette a kezét. – A siránkozás nem vezet sehova. Kiderítjük, mi történt Maryvel.

– Mégis hogyan?

– Ki kell kérdeznünk mindenkit, aki tudhat valamit a kedvesed hollétéről.

– Értem... de akkor hogyan kezdjünk neki?

– Természetesen az inassal és a szobalánnyal beszélünk először, mivel ők kelnek a legkorábban. Aztán jöhet a fogadóné és a többi vendég.

– Ericet nemrég láttam az istálló felé menni.

– Remek – csapta össze a tenyerét a barátom szinte már örömmel. – Akkor kezdjük a nyomozást.

Ericet az istállóból kijövet kaptuk el. Szegény fiú a meglepetéstől percekig csak dadogott.

– Én... én nem... csak...

– Jaj, fogd már be a szád! – csattant fel Anette kiáltása a hátunk mögül. Bosszúsan az inashoz csörtetett és lendületesen nyakon vágta. A fiú, ha lehet, még jobban elvörösödött és bűnbánóan lehorgasztotta a fejét. – Te szerencsétlen, még mindig képtelen vagy értelmesen beszélni?!

A fiú csak tűrte a szitkok áradatát. Már épp közbe akartam avatkozni, mikor Anette felém fordult.

– Mit kérdeztek tőle? Inkább válaszolok én! Ez a nyomorult idióta úgysem fog soha!

– Csak a reggeli eseményekről érdeklődtünk – mondtam zavartan.

– Miért, történt valami? – kérdezte a lány szinte kiabálva.

– Nos – köszörülte meg a torkát Bonnet –, éppen ezt szeretnénk megtudni. Nem hallott esetleg lépteket, ajtócsapkodást vagy hasonlót?

– Ó, amikor én kelek, meg ez a szerencsétlen hülye, olyankor még az egész ház alszik – károgta éles hangján Anette. – Semmi különöset nem hallottam. Eric a lovakat látta el – mert azoknak bezzeg érti a nyelvét! –, én meg az étkezőt sűröltam fel. Azután tejért indultam Monsieur Garret-hoz, és mire visszaértem,

a gazdasszony, Madame Vanet is talpon volt már, a konyhában sertepertélt.

– Értem. Nem lett figyelmes semmilyen idegen zajra? Vagy útközben nem találkozott véletlenül Madame Sheltonnal?

– Nem én! Meg ha találkoztam volna is, tudja, hány ilyen kis barna flangál az utcákon? A kisasszonyt amúgy is csak tegnap óta ismerem, honnan a fészkes fenéből tudnám, hogy melyik volt éppen ő?

Igazat kellett adnunk neki.

Csalódottan sétáltunk vissza a fogadóba, de nem adtuk föl. Az étkezőben Madame Vanet már a vacsorához terített.

– Jó estét, Madame!

– Miben segíthetek, uraim?

– Csupán a reggelről lenne szól. És talán az éjszakáról is... Nem riadt fel esetleg valamilyen furcsa zajra?

– Én ugyan nem! Aludtam, mint a bunda. Aztán reggel sem hallottam semmit, csak Anette-ot és Ericet, mint mindig.

– Ha szabad érdeklődnöm, mit csinált ön reggel?

Erre az asszony gyanakodva összevonta a szemöldökét:

– Miért kérdezi?

– Csupán, amolyan nyomozást végzünk.

– Maga talán rendőr? – kérdezte a nő élesen.

– Nem, nem asszonyom – csóválta a fejét Bonnet. – Nem is faggatóznék, ha ez az ügy nem lenne annyira fontos.

– Vagy úgy – fintorgott a nő. – Akkor sem kötelességem válaszolni.

– Hát rendben – bólintott a barátom. – De azért azt ugye megengedi, hogy körülnézzünk a konyhában is?

– Eszébe ne jusson! – kiáltott rá az asszony, aztán mintegy észbe kapva megköszöri a torkát. – Kérem, csak ne csináljon felfordulást.

– Akkor tehát bemehetünk? – kérdeztem.

– Már mondtam, hogy nem! Nem szeretem a rendetlenséget – tette hozzá. – Most, ha már nincs kérdésük, én távoznék. Még rengeteg a dolgom – ezzel elsietett.

– Kérdésünk az lenne, csak választ nem kapnánk rá – jegyeztem meg mérgesen. – Vajon mi ütött ebbe a nőbe? Reggel még olyan vidám volt.

– Talán mégse bánná, ha benézniénk...

– Tessék? Hisz az előbb mondta, hogy...

– Tudod, barátom, ahogy a mondás tartja, amiről nem tud, az nem fáj neki – azzal már nyitott is be a konyhába. Pontosabban nyitott volna, az ajtó ugyanis zárva volt. – Hát ez érdekes. Vajon miért zárja valaki a konyhaajtót? – merengett Bonnet, miközben a porcukros kezére pillantott.

– Biztosan titkos, ősi pudingrecepteket őrizget – mondtam epésen.

– Igen... – hümmögött Bonnet és lenyalta a cukrot – meglehet.

Az étkező ajtaja nyikorogva kitérült.

– Én mondom, tisztességtelen, tisztességtelen... ezért az Úr megbünteti majd!

– Hogy mondja, hölgyem? – fordultam hátra.

Madame Roux sovány, beteges arcát pillantott meg. Mint aki most eszmél, riadtan pillantott rám.

– Micsoda? Mondtam valamit? – zavarát alig tudta leplezni.

– Valami tisztességtelen dologról beszélt! Meg hogy „az Úr megbünteti”.

– Nem, semmiképpen sem! Talán rosszul hallotta. Ne is figyeljenek rám.

Ekkor egy újabb vendég lépett az étkezőbe.

– Á, Agathe néni! Már mindenütt kerestem. Az új nyakék... Ó. Jó napot, uraim. Illetve estét – egy pillanatra, mintha meglepődött volna, de

aztán széles mosoly terült el az arcán. – Milyen bolond is vagyok, sosem tudom, hogy mikor van reggel, mikor este. De milyen vicces is lenne, ha sötétedéskor „Reggelt” köszönnék, napkeltekor pedig fordítva!

– Coralie, kérlek! Légy egy kicsit komolyabb.

– Ó – suhant át a lány arcán valamiféle gonosz mosoly. – Hiszen a néni tudja jól, hogy milyen komoly is vagyok néha.

– Elég már! – rivallt rá a hölgy és ideges pillantást vetett ránk. De a lány nevetett.

– Kérlek, nénikém! Te meg légy egy kicsikét vidámabb. A mai naptól, ígérem, minden másképp lesz.

– Ah, na persze, persze... – morogta a nő, de inkább nem szólt semmit.

A lány elégedetten simított végig a csodálatos nyakláncán, ami feltűnően drágának tetszett az öltözéke többi darabjához képest.

– Milyen csodálatos a nyakéke – jegyezte meg udvariasan Bonnet. Úgy sejtettem, ő is arra gondolt, amire én.

– Ó igen! – mosolygott a lány önelégülten.

– Egy igen jó barátomtól kaptam.

Madame Roux bosszúsan felkapta a fejét, de valamiért nem mert közbeszólni.

– Jól látom, hogy a medálba a G. S. monogramot vésték?

– Milyen jó a szeme – csodálkozott a lány.

– George Saillat...

– De kérlek! Hagyd már abba a fecsegést!

Megfájdult tőled a fejem. Inkább eredj fel az orvosságomért.

– Ahogy a néni óhajtja – vont a vállát a lány, majd kecsesen kilibegett az étkezőből.

– Ne is törődjenek vele, azt sem tudja, mit beszél – mondta a nő.

– Hát persze, a fiatalság – legyintett Bonnet, ezzel se szó, se beszéd, a szekrényhez sétált, az ott álló újságokból egy csokorra valót felkapott, majd elsétált velük.

Értetlenül néztem utána.

Aznap este különös hangulatban telt a vacsora. A vendégek szótlánul adták körbe a leveses tálat, és mintha mindenki kerülte volna a másik tekintetét. Egy ember hiányzott csak: szívemnek a legkedvesebb...

Illetve még valaki.

– Hol van Mr. Bonnet? – kérdeztem fennhangon.

Mielőtt bárki válaszolhatott volna, ajtócsattanás hallatszódott. Egyszerre rezzentünk össze, a kezemben megállt a kanál.

– Percy...? – hallottam egy elcsukló hangot.

– Mary! – pattantam fel. – Hát te vagy az?

Megindultan kirontottam a folyosóra, s megpillantottam a meggyötört tekintetű, ijedt kedvesem. Habár beesett volt az arca, a ruhája pedig gyűrött és koszos, épnek tűnt és sértetlennek.

A lány hazatérésére összecsődült az egész fogadó.

– Mi történt veled, egyetlenem? – zártam karjaimba Maryt. Éreztem, hogy egész testében reszket.

– Én... semmire... nem emlékszem – sutogta elhalóan. – i-illetve mégis. A bűz... ferelmes bűz volt... és olyan sötét!

Meghatottan kísértem fel a szobánkba a kedvesem, segítettem neki átöltözni, s addig ültem az ágya mellett, amíg el nem nyomta az álom. Én azonban nem tudtam aludni. Vajon mi történt vele? Ez az egész olyan különös. Miért rabolták el, ha este el is engedték? Egyáltalán elrabolták, vagy csak eltévedt? De mit jelent a „bűz” és a „sötét”? És a lakók! Mindannyiuk olyan furcsán viselkedett ma...

Egy darabig fel s alá sétáltam a szobában, aztán úgy döntöttem, hogy lemegyek egy pohár vízért.

Odalenn meglepetten konstatáltam, hogy a vacsora alatt láthatatlan Bonnet lent ül az étkezőben és gondolataiba merülve pipázik.

– Hát te, barátom? – kérdeztem tőle. – Miért nem alszol?

– Nem lehet – rázta a fejét komolyan. – Ez az ügy még nincs lezárva.

– Hogy érted ezt? Hiszen Mary előkerült!

– Igen. Tulajdonképp meglepően gyorsan zajlott le ez az egész. Eltűnik, aztán előkerül, mint valami rakoncátlan kalap, amit nem emlékszel, hová tettél... az egész olyan, mint egy rossz mozdulat, egy hiba, egy tévedés...

– Én igazán nem értem, hogy mire...

– Hallgass – intett le, és kioltotta a pipáját.

Ebben a pillanatban nehéz léptek zaja

hangzott fel tompán a lépcsőház felől. Mintha valaki egy túl nagy zsákot cipelne, nyögve és esetlenül bicegve. Nem mertem szólani se.

Ahogy a zaj elhalkult, Bonnet felpattant és határozott, de néma léptekkel követte az illetőt. Az utcára lépve már jobban szemügyre vehettem az éjszakai kószálót, illetve kószálókat, ugyanis ketten voltak. Nem láttam jól, de mintha egy testet cipeltek volna az istálló felé.

Bonnet megállított.

– Hívd a rendőrséget – utasított. Nem mertem ellenkezni, hanem futva útnak indultam az éjszakába.

A rendőrségen két csendőrt adtak mellém, de mire visszaértem, már nem is volt rájuk nagy szükség. Az étkezőben ült már az egész fogadó.

– Itt meg mi történt? – kérdezte az egyik csendőr.

– Emberrablás! – kiáltotta Mademoiselle Labelle felindultan. Köntöse el volt szakadva, haja zilált volt, de az arca kicsattanóan vörös. – Ők voltak! – mutatott a szoba sarka felé. – Ők azok! A bűnösök! – kiabálta csengő hangján.

Egy emberként fordultunk oda, ahova mutatott. A sarokban két széken a két szolgáló ült megkötözve. Mögöttük, mint valami fegyőr, Bonnet állt komoran.

– Elmagyarázná valaki, mi történt? – szólalt meg a másik csendőr.

– Hogyne – bólintott Bonnet. – Az egész ügy már tegnapelőtt elkezdődött, amikor is az újságok egy bizonyos G. S. márki tragikus haláláról számoltak be. Egyes szennylapok még azt is hozzáfűzték, hogy a márki mérhetetlen vagyonát nem feleségére hagyta, hanem egy ládába zárta, melynek kulcsát szeretője gondjaira bízta.

– De kérem! – csattant fel Madame Roux.

– Ugyan, néni – szolt közbe Mademoiselle Labelle. – Én kíváncsi vagyok az úr történetére! – Nos, igen. Amint a G. S. monogramú medálja elárulja, ez a bizonyos ifjú hölgy maga az imént felszólaló.

– És ennek mi köze az emberrabláshoz? – kérdeztem zavarodottan.

– Igen sok. A rablást ugyanis ez a két bűnös akkor eszelte ki, mikor kihallgatták a

kisasszony és nagynénje párbeszédét a titkos vagonról.

– Lehetetlen! – kiáltotta Roux asszony.

– Nem az. Egy ilyen helyen a falnak is füle van... Ezek után azt tervezték, hogy a kisasszonyt elrabolva kiszedhetik nagynénjéből a kincs pontos helyét, miután a kulcsot a lánytól már megszereznék. Önök is emlékezhetnek a reggelre, amikor Anette fennhangon egy levelet vett át, amelyet Madame Roux-nak címeztek.

– Nekem? Levelet? Nem is kaptam semmilyen levelet!

– Éppen ez az. Ez a levél sosem ért célhoz, amikor ugyanis Anette belépett az étkezőbe, rá kellett ébrednie, hogy nem az igazi Labelle kisasszonyt rabolták el.

– Akkor ezért engedték el Maryt! – kiáltottam fel. – De hát hol rejtegették?

– Az istállóban. Visszatértek Mary említette is az emlékei közt a bűzt, amely valójában az állatok szaga volt. Ezt azonban az elkábításához használt szerek miatt nem ismerte fel.

– És még azt hittem, a konyhában rejtegetik...

– Rejtegettek is valamit – Madame Vanet erre bosszúsan felmordult, de úgy tűnt, Bonnet leleplezése elől nem menekülhetett. – A titok, amiért senki nem léphetett a konyhába, noha nem szándékosan, de kötődik az elrablásokhoz. Ugyanis Madame Vanet egy titkos labort rendezett ott be, amelyben különböző kábítószereket, altatókat és mérgeket kísérletezett ki, melyek azután a feketepiacon gazdag vevőkre találtak.

– De erre hogy jöttél rá? Hisz nem tudtunk bejutni oda!

– Be nem jutottunk, de a megoldás kijött hozzánk. Emlékszel a porcukorra, ami a kezemre ragadt? Valójában az egy ritka kábítószer-keverék, amely érzékszervi zavarokat, hallucinációt és bár rövid időre, de bénulást is okoz.

– Hihetetlen! Szegény Mary, hogy mindezt át kellett élnie! – kiáltottam. – Biztos úr! Kérem, tartóztassa le ezeket a gazfickókat!

Bonnet csöndesen figyelte, ahogyan a bűnösöket elvezették, majd miután a társaság nagy része aludni tért, komótosan pipára gyújtott.

Beavatás

Nemrég csöngettek ki a harmadik óráról. Én, a tíz és fél éves Benjamin, egyedül állok az iskolaudvar viszonylag üres és távoli zugában. Szeretek itt állni, szeretem érezni a friss szelőt, szeretem hallgatni a falevelek suhogását.

Hirtelen egy kiáltás ráz fel a gondolataimból.

– Fuss, fuss! – kiáltja Amanda felém szaladva. Óvodás korunk óta jóban vagyunk, sok időt töltünk egymás társaságában, gyakran lógunk együtt, és mindig kiállunk a másik mellett. Kezével maga mögé mutat. Arra nézek és észreveszem a mögöttem loholó négy nyolcadikos fiút. Egyikük elkapja Amandát, erősen, a hajánál fogva, és lerántja a földre. Csúnya, pörsenéses arca van, kócos és zsíros haja, szakadt ruhája. Leül a lány mellé és fogva tartja. Düh járta át a testem. Amanda – látván, hogy felé kezdek rohanni – riadt arcot vág és rám kiált:

– Ne legyél ostoba, fussál már el!

Nem törődöm a tanácsával és szinte már mellette vagyok.

– Tűnj már el, te buta! Tűnj már innen! Utállak.

Megtorpanok, nem tudom, mit tegyek. Eddig azt hittem, nagyon jó barátok vagyunk. Most olyan érzés jár át, mintha egyedül hagytak volna. Lassan sarkon fordulok, elindulok. Először tetován, aztán egyre gyorsabban szedem a lábam. Már úgy futok, ahogy csak bírok, teljes erőmből, ebben mindig is jó voltam. Én vagyok a legjobb futó az osztályban. Mindenkit leelőzök.

A fiúk, akik Amandát követték, észreveszik, hogy elinaltam, és utánam erednek azon az egyen kívül, aki fogva tartja a lányt. Rohanok, amíg el nem érem az iskolaudvar másik végét, amit valaha zöld, de ma már rozsdamarta kopott öreg kerítés szegélyez. Felcsimpaszkodom rá és átlendülök rajta. Itt már szabad vagyok. Haza is loholhatnék, ha akarnék, de inkább bebújok a kedvenc bokromba kint a nagyvilágban, a padokkal szegélyezett járda mellett. A bokor csak az enyém. Gondozott, életerős növény, tele levelekkel, nem lehet belátni az ágai között. Én viszont kilátok, és figyelhetem, ahogy a három üldöző nagyfiú értetlenkedik, nem tudják, merre tűntem. Nem látják, azt se tudják, hogy kiszöktem. Aztán megunják a nézelődést, megfordulnak és mennek focizni. De a negyedik meg se mozdul Amanda mellett. Mintha őrt állna. A tanárok nem látják, hogy is látnák, hiszen egy bokor takarja el őket.

A négy fiú egyébként azért üldözött, mert nem volt jobb elfoglaltságuk. Minden kisebbet, aki az útjukba téved, piszkálnak. Elveszik a játékukat, akik meg nem hagyják, azt megverik. A tanárok folyamatosan kapják a panaszt a négy fiú miatt, de mire rászánnák magukat, hogy lépjenek az ügyben, és az iskolaorvos megnézné a sebeket, a legtöbb begyógyul.

Két éve még ide járt a bátyám is. Ezek négyen már akkor is próbáltak kellemetlenkedni a kisebbekkel, de a testvérem és két barátja nem hagyta nekik. A bátyám nagyon jó fej. Már tizenöt éves.

Egy hüvös fuvallat és a kezembe óvatlanul belekerülő tüske kizökkent gondolataimból. Verejtekezek. Érzem, ahogy az izzadság a homlokomon gyöngyözik. Lassan végigcsorog egy csepp az

arcomon, a szemem és az orrom között, majd az államon megtorpan egy pillanatra és lecsöppen. Hosszú, eddig jól fésült hajam a szemembe lóg és rátapad a homlokomra. Mellkasomból a szívem majd' kiugrik, fogom, hogy meg ne tegye.

Hirtelen a bokrom mellett terem egy nagyfiú. Azt hiszem, Márknak hívják, úgy rémlik, a bátyám osztálytársa volt. Frau Mucci mesélt róla korábban, azt mondta, értelmes gyerek, még sokra viheti.

Az ágak között feltekintek a fiúra. Mintha nem venne észre, mereven maga elé néz kék szemével. Pattanások vannak az arcán. Bő pulóverébe kissé belekap a szél, meglöbögatja. A pólója hosszabb, kilóg a pulóver alól eltakarva a farmere felső részét. Hosszú haja van, sokszor a szemébe is belefújja a szél. Beszívja a levegőt, mellkasa megtelik vele, és megszólal:

– Ne enged, hogy mások eltapossanak! Jöhet egy vihar, ami elsöpör, de neked fel kell állnod!
 – majd felteszi a napszemüvegét, és kicsit odébb leül egy padra.

Nem teljesen értem, miről beszél. Kibújok a bokorból és a kerítés azon oldalához osonok, amelyik a negyedik fiú és Amanda mögött húzódik. Átlendülök rajta egészen közel hozzájuk. Egy bokorba lapulok és azon gondolkozom, mit tegyek. Visszanézek és látom a padon Márkot. Nincs rajta a napszemüveg, úgy néz rám. Figyeli, hogy mit csinálók.

A negyedik fiú mögé settenkedem, megkocogtatom a vállát, és amikor rám pillant, ökölbe szorított kezemmel orra vágom. Rögtön elengedi Amandát, elterül a földön és vérző orrát tapogatja.

– Az egyetlen ok, ami miatt nem rúglak jól oldalba, csak az, hogy én tisztességes vagyok, nem bántok egy nálam gyengébb, kiszolgáltatott embert – mondom neki. A fiú elvörösödve feláll és eliszkol. Amanda mellé heverek, kisimítom arcából a haját.

– Köszönöm – kezdi a lány.

– Nincs mit. De miért mondtad, hogy utálsz?

– Nem érted, te csacsi? Mert féltettelek – elmosolyodik és élénk tekintetével a szemembe néz. Arca tiszta, kedves, finom vonásai vannak, hosszú, sima, barna haja a válláig ér. Csak fekszem mellette és örülök, hogy ott lehetek a közelében. Illata megnyugtat, jó érzéssel tölt el. Majd jön egy sugallat, közelebb hajolok hozzá és adok a szájára egy puszit. Kicsit tovább hagyom ajkán a szám. Eltelik fél perc, Amanda megmozdítja ajkait, aztán mintha fel akarnánk falni egymást, csókolózunk.

Csók. Hihetetlen érzés. Nyálás, puha, meleg ajkaink egybeforrnak és élénken játszadoznak. Olyan, mintha egy rég várt pillanatot bekövetkezne. Mintha egy eltitkolt érzés felszabadult volna.

Akkor hagyjuk abba, amikor a távolból egy erős kiáltás töri meg a varázst: Negyedik bé, sorakozó! Nem akarunk szétválni, de muszáj. Kézen fogva sétálunk ki a bokor mögül. Mielőtt belépek az épületbe, tekintetemmel Márkot keresem. Feláll a padról, rám néz, elmosolyodik és elindul az utca vége felé.

Tremmel Márk, HaRibó

Falfirka

Falfirka.
 Írta:
 XVI. Ferenc János Krisztián pápa.
 Már ma
 feltűnik a világnak,
 a vízibusz elsüllyedt,
 a fákon madarak nem ülnek,
 a bicikli nem megy bicikliformán,
 az orkán
 Szicíliában
 és az árulás a budai várban.
 A pápa nem hisz Istenben.
 A lánya muzulmán, a fia hitetlen.
 Buddha Allahhoz imádkozik,
 és a mozik
 ajtajára „zárva” felirat kerül...
 egy kisbaba a medence legaljáig merül,
 a pékek s a hentesek bezárnak.
 Még várnak.

2010

Hosszú betegség után
 május 28-án elhunyt
 Békés Pál író.
 54 éves volt.

A Másik Színház
 a 2003/2004-es évadban bemuta-
 tott *Szörnyeké a világ (A Félőlény)*
 című mesejátéka kapcsán került
 vele kapcsolatba.

Nyugodjék békében.

Kocsmai történet

Beajultam a gárdonyi csehó ajtáján, és leültem a legközelebbi asztalhoz. Tulajdonképpen leülhettem volna máshova is, rajtam kívül csak ketten voltak a helyiségben, a kocsmáros és egy tipikus „kocsmalakó”, aki most békésen szunyókált.

Az egész nap cipelt bevásárlószatyrot és a táskámat most az asztal mellé tettem.

Azért mentem a gárdonyi csehóba, mert már nagyon fáradt voltam és le akartam ülni valahova. Meg azért is, mert tájékoztattak, hogy a Székesfehérvártól Budapest Déli pályaudvarig közlekedő személyvonat előreláthatólag ötven percet késik. Felhívtam Tamást, hogy jöjjön el értem kocsival, de már ivott.

Rendeltem egy kávét, azt iszogattam. A kocsmáros megkérdezte, hogy bekapcsolhatja-e nekem a tévét, mondtam, hogy nem fontos, de ő erősködött, úgyhogy végül beleegyeztem. Valami focimeccs ment, nem igazán figyeltem rá. Néha Tamás kedvéért megnéztem egyetlen, de valójában sohasem kötött le. Egyedül azt szerettem benne, hogyha gól volt és Tamás örömeiben kiabált, akkor én is kiabáltam, de egyszer véletlenül a másik csapatnak kezdtem el szurkolni, és Tamás olyan mérges lett ettől, hogy azóta nem próbálkozom.

Ahogy ott ültem, arra gondoltam, hogy nem olyan rossz itt lenni. Kint még sütött a nap, bent meg egész elviselhető volt a szag. Amíg vártam, azzal szórakoztam, hogy néztem, kik mennek el az ablak előtt. Leginkább senki, kivéve azt a nagyon öreg bácsit, aki a nagyon öreg kutyáját sétáltatta volna, ha a kutya nem állt volna meg minden lépésnél. Kövér eb volt, a szeme hályogos, és minduntalan összeesett. De a bácsi türelmes volt, megállt és noszogatni kezdte a kutyust, aki erre megint elindult. Én legszívesebben mindkettejüköz mentőt hívtam volna, ha nem kezdek el sírni. Azért kezdtem el sírni, mert azt jutott eszembe, hogy ez bácsi valószínűleg jobban szereti a kutyáját, mint ahogy én Tamást valaha is fogom.

A kocsmáros felhangosította a tévét (valószínűleg azért, hogy én meg hallgassak el),

de ettől csak még jobban kellett sírnom, mert ott van az a sok ember, rúgnak egy labdát, de közben egymást is rúgják, és ez biztos nagyon fáj nekik. Aztán meg Puskás Ferencre gondoltam, aki már meghalt, és ettől jobb kedvem lett, mert erről meg az jutott eszembe, hogy kb. egy hete ment reggel a tévében egy műsor, ami a régi aranycsapatról szólt, és én, Tamás meg Zsófi mind együtt néztük az ágyból. Ilyet utoljára akkor csináltunk, amikor még Zsófi és a nővére, Petra is kicsik voltak. Akkoriban az, hogy reggel mind ágyból nézzük a tévét, egyáltalán nem volt meglepő. Most már Petra sohasem bújik hozzánk úgy, mint régen. Igaz, ő most már nagy, és úgy érzi, ez a gyengeség jele. A húga, Zsófi még bújna, de nem akar elmaradni Petra mögött a „felőtté válásban”.

Tamás hívott, azt kérdezte, mikor érek haza és hogy van-e kaja, mert a lányok is éhesek. Mondtam, hogy nem tudom, és hogy még van egy kis maradék a hűtőben a hétvégéről.

Most már megittam a kávémot is, nem bántam volna, ha jön végre az a vonat. Volt idő, hogy egy porcikám se kívánczolt haza. Előre tudtam olyankor, hogy mi fog várni otthon: Zsófi és Petra egymás haját tépik, karmolják, harapják egymást. Ha már az utca túloldaláról hallottam a visítózásukat, akkor vártam egy fél órát a ház előtt, míg abbahagyták. De most éhes is voltam (utoljára délben ettem egy zsíros kenyert, mivel csak az volt a munkahelyen, most meg már este hét lehetett) és mint már mondtam, fáradt is.

A kocsmalakó most felébredt, és ittas tekintettel körbenézett. Mikor észrevett, láthatólag megdöbbsent, vagyis én erre következtettem abból, hogy „ó, édes Istenem” kiáltás hagyta el a száját, és a szemét nem vette le rólam. „Egy örült, vagy még mindig részeg” – gondoltam. A munkahelyemen naponta találkozok ilyenekkel, úgyhogy nem zavartattam magam.

Odalépett az asztalomhoz és nagyon halkán, sutto-gva kérdezte:

– Tényleg te vagy az? Nem hittem volna, hogy eljössz.

Ránéztem.

– Igen, most már egészen bizonyos, te vagy az, Shankhamala, indiai hercegő, a nagy Mustafa leszármazottja és Shankhamala reinkarnációja.

Szóltam a kocsmárosnak, szólna már rá végre, de azt teljesen lekötötte a meccs. Gondoltam, ha már itt tartunk, belemegyek a játékba, és indiai hercegő leszek, ha csak pár percig is, de ekkor megszólalt a vasúti hangszóró:

„A Székesfehérvártól Budapest Déli pályaudvarig közlekedő személyvonat a második vágányról azonnal indul. Kérjük, fejezzék be a beszállást.”

Nem vagyok indiai hercegő, de nem bánom. Nekem így is jó.

Gedeon Edit, Poligon

Amikor ébrednek az árnyak

Bánatos szél fúj és zörgeti a lakás koszos ablakait. A régi betonfalak közötti réseken egy szellőcske bejut a lakásba, vidáman száll ideoda a szegényesen berendezett szobákban, az innen-onnan összeszedett bútorok között, végiglapoz a kinn hagyott könyvön, és eljártzik az asztal mellett ülő lány hajfürtjeivel.

„Soha nem volt okom a bánatra. A bús történetek, a családi katasztrófák, a szerelmi bánatok valahogy elkerültek egész életemben. Bár éreztem az emberek szomorúságát, én soha nem kínlódtam úgy. A vágy viszont, a vágy, hogy megismerjem a szenvedést, egyre erősödött bennem. Hogy lehet az, hogy mindenki gyöttrődik körülöttem, csak én nem? Mindenki szenved, és talán mindenki bölcsőbb lesz a szenvedéstől. A szenvedés megadja nekik a lehetőséget a váltásra, az újjázületésre. És én, csak én ne részesedjek a bölcsességből, ami mindenkinek megadatott?”

Cigaretta parázslik az éjben. A telihold – mint kopott öregasszony – holtra vált tekintettel néz le az éjszakába. Mellette a csillagok mint kék bársonyra freccsent vércseppek. A nyitott lépcsőházban mintha egy koldus nyöszörögne borgózós rémálmában.

„Ki lehet a felelős a boldogságomért? A boldogságomért, ami csak akadály. Csak akadály a tudás elérése felé vezető utamon. Minden nap ez a kérdés bujkált agyamban. Ha vécné voltam, ha ebédeltem, ha filmet néztem öcsémrel, ha kutyát sétáltattam, mindig ez motoszkált bennem. Főleg akkor szakadt ki belőlem ez a kérdés, ha már mindenki lefeküdt a házban, és csak én voltam ébren. Fölültem néha az agyamban és hallgattam a szuszogást a szomszéd szobából. A hold furá árnyakat vont a bútorokra, és én nem találtam a választ.”

Az emeletről zeneszó hallatszik. A húrok mint nyikorgó lépcsőfokok, az akkordok a káosz szépségét szakítják bele a néma valóságba. Cseppekben hull. Már majdnem befedte a lépcsőház alján lévő szétszakadt ruhacsomót. Megindul a lift. Halott sikollyal húzza fel magát.

„Egy nyári kora este történt. Apám pont aznap vágta le a füvet, és az egész kertnek frissen vágott fű illata volt. Öcsémmel odakint játszottunk, öcsém öt éves volt akkor. Fadarabokkal kardoztunk, és olyan édesen nevetett, ha el tudott találni. Hagytam, hogy végigkergessen a kertben, ő nevetve követett és vagdalkozott a nála jóval nagyobb deszkával. Magam se tudom, miért, de hirtelen visszafordultam és megcsaptam. Nem is néztem, hova csapok. A fején találtam el. Szegény nem sírt, nem is esett össze, csak rám nézett, a halántékából lassan szívárgott a vér, én pedig még egyszer odacsaptam. Valami reccsent, mint amikor vastag fal mögött összetörnek egy műanyag poharat, olyan volt a hang. És az öcsém eldőlt. Mint egy bábu, aminek elvágták a zsinórait.”

A liftajtó kinyílik, a lépcsőházi árnyak megzavarodva menekülnek a megmaradt sötét zugokba. A kihalt lépcsőházban csak a magányos dal hallatszik.

„Azt hazudtam, hogy egy faág esett rá játék közben, és ők el is hitték. Egész nap sírtak; sorban jöttek a rokonok, barátok, és ők is mind-mind zokogtak, könnyeztek, átkozták az Urat. Csak én, csak én álltam könnytelenül a gyászoló tömegben, szomorúság, bánat és megbánás nélkül. Öcsémet még aznap felravatalozták. Arra az asztalra helyezték, ahol a vasárnapi ebédet szoktuk tálni. A rokonok, barátok mind körbeállták, és csak hulltak a könnyek. Sokáig maradtak, késő este volt, mikor végre mind elmentek”.

A félhomályban megmozdul az alak. A hold betakarja ezüst tekintetével, és kavargó árnyak szőnek köré lenge selyemköpenyt. Dobogás hallatszik, ő megremeg, de azért lehajol és megvetően ledobja csomagját az ajtó elé.

A délutáni eső újra rákezd, a csöpögés fölerősödik és néhány hideg csepp a koldus orrára esik, aki riadt tekintettel ébred és alszik vissza szinte rögtön.

Az éji látogató lassan lépdél lefelé a lépcsőn, lépései mint koporsószőgek fúródnak bele az esőzajos éjszakába.

Aztán kilép az ajtón. Fölötte elrepül egy hullócsillag, Isten elpöccintette a cigarettáját.

„Amikor az utolsó után bezárták a kaput, szüleim leültek öcsém teste mellé és csak nézték. Én ott voltam mellettük és láttam. Láttam azt a szomorúságot a szemükben, ami mélyebb volt a sírós, átkozódó szomorúságnál. Ez maga volt a szenvedésnek és a bánatnak a teteje. Meg kellett szereznem, bármi áron. Hajnal volt, mikor szüleim végre elaludtak, egymás karjai közt, a nászí ágyukban. Hajnal volt, amikor bementem hozzájuk, és a nap nélküli fény körbefonta remegő testem. Hajnal volt, apám nem kiáltott, hang nélkül halt meg. Viszont anyám fölberedt. Nem tudom, mit mondott, de azt láttam, ahogy rám néz. Szenvetés volt a szemében, olyan szenvetés, amit soha nem éreztem, és ezt csak nekik köszönhettem. Meghalt, de én még nem éreztem semmit. Se szenvetést, se kínt, se bánatot. Üres voltam, egészen üres, de vágytam a könnyeket. És akkor megláttam a szemeit, ahogy a fény megtört bennük, törékenyeknek tűntek, akár a kígyótojások, és még holtukban is bánat tükröződött rajtuk. Talán ők rejtik a szenvetés kulcsát? Kellenek nekem! Éreztem a vágyat, a kizsárolást.”

És én megkaparintottam anyám szemeit. De hiába, mert mikor már a kezemben voltak, aprón és puhán, csak két zselés, véres szem volt, semmi több. És akkor, ahogy anyám szemeit néztem a kezemben... éreztem valamit. Valami mindent elsöprő érzést, ami árvízként borította el ellemet, és minden mást kioltott. És akkor tudtam, hogy megérkeztem, elértem a tudás fáját, elértem az örök igazság oltárához és leszakítottam az almát, fölládoztam mindenem. És most itt vagyok megüdvözülten, itt állok a kapuban és már csak egy dolog van, ami elválaszt a mindenségtől. Már csak egy. Egy dolog.”

A koldus kora reggel fölmászott a harmadikra. Öreges, halálszágú mozdulatokkal, maga se tudja, mit akar.

És most csak ül és nézi az elázott lábtörlőn... Az elázott rongyokba göngyölt, vérvörös rózsacsokrot.

A szakadó eső – mint koszos angyalok szürke könnye – még mindig öntözi, öntözi a várost.

Bessenyei Mihály, Poligón

Siker

Molnár Dávid Márk (ADSL) a VésziDra Műhely írói pályázatán a Kacsázás című írásáért EZÜST elismerésben részesült.

Gratulálunk!

2010. május 19.

Vécsey Színpad

Kacsázás

– ...kettő, három. Kettő, három. Kettő, három – abba kéne hagyni. – Kettő, három, négy – haza kéne menni. De nem megyek. – Kettő, három, öt, hat, hét, nyolc... – nyolc még nem is volt – gondolta magában. – Kettő, három – na jó, tényleg haza kéne menni. Bár ez a nyolc nem is olyan rossz, sőt a fiúk el lesznek ájulva. Nyolcat szerintem ők sem csináltak még soha.

Továbbindult a vízben. A lábujjai közt átmászáltak a kis kavicsok. Bokájáig ért az aranyszínűben játszó folyó. Szúnyogok szálltak mindenfele, és sok másik, kisebb fajta, de tudatában név nélkül élő rovar méreténél sokkal nagyobb rajokban, szinte egy helyben lebegett a Duna felett. Az ilyen rovarhordákba szeretett belemenni, habár ez a rovarokra semmilyen hatással nem volt. Ők ugyanis halálpontosan ugyanott álldogáltak, ahol eddig. A semmi kellős közepén.

Fázott. Meztelen lábszárát csiklandozta a fodrozódó víz. Lehajolt egy laposabb kavicsért és eldobta. – Kettő, három, négy. Nem a legjobb... – gondolta magában, és továbbcsoszogott a folyóban. Egész testét rázta a hideg, és nem volt kedve már beljebb menni. Nyugodt léptekkel indult kifelé, ahol a hűvösség helyett langymeleget érezhetett a talpával. A partot elérve leült a homokba és csigaházakat vizsgálgatott.

A tavaszi esték a Duna-parton mindig pontosan ugyanúgy telnek. Néhol sátraznak, néhol bográcsolnak, néhol horgásznak. Gyakran hangos hahotázás töri meg a csendet. Később némi köd is leszáll, és az egész folyópart olyan lesz, mint egy mocsár, amiben tüzek és kacagások élnek. A mocsár minden kis pontján olyan emberhúsrá éhes állatok tanyáznak és leselkednek a friss gycmeki belsősegekre, amelyeket az ember legborzasztóbb álmában sem mer elképzelni.

– ...kettő, három, öt, hat, nyolc és kilenc. KILENC! – Egy nevetés úgy döfte keresztül a homályt, mintha éppen Péterre szeretett volna rájjeszteni. – Biztosan nem rajtam nevetnek. Biztos, hogy ők sem tudnának kilencet kacsázni. Szerintem még apu sem tudna kilencet kacsázni – gondolatai szélesebben haladtak az agyában. Izzadni kezdett és mélyeket lélegzett. – Nagy levegő, apu mondta, hogy nagy levegőt vegyek, ha sírnom kell, és akkor elmúlik. Nagy levegő! – Nagy levegőt vett.

Szemei kékek voltak. Ha lett volna valaki mellette, látta volna, hogy kék szemei könnyesek. A hullámok elérték talpát, ezért ébredt fel. Teljesen sötét volt. Sehol nem égett tüzek, sehol nem kacagott senki. – Nem megyek haza! – nem mondta ki, csak gondolta. Levetközött és a folyóhoz közelített. A szél nem fúj, a ködnek nyoma sem volt. Bal lábát a hideg vízbe tette. A szúnyogok eltűntek, a névtelen rovarok sem lebegtek a felszín felett. Jobb lábát is térdig ellepte a Duna.

Úszni ugyan nem tudott, de megpróbált nagy levegőkkel a víz felszínén maradni. Nem kapálózott. Tudta, hogy attól csak rosszabb lenne. Felfeküdt a vízre. Szorította mellkasát a hideg miatt testén összehúzódott bőr. Levegőt is alig kapott. A bőre már olyan szorosan ölelte át a húst, hogy minden kis izomrostja látszott. Nem fázott. Sírt.

Tüdeje levegő után vágyott és bőre forrón izzott a csontjára tapadva. Egész testét összetörték a hullámok. Lemerült a víz alá. Nézte, hogy távolodik a vízszintjétől. Látta, hogy néhány napsugár tör át a gyengéd hullámokon. Pislogott még párat. Kettő, három... – Haza kéne menni – gondolta utoljára. Majd összeasztott csontját gyengéden leérték a kövekhez.

Egy kis gömbbe görnyedve pihent a víz alján. Csontvázán csak egy leheletvékony lepel állt bizonyíthatóképp, hogy ott valaha bőr volt. Kék szemei nedvesek voltak és üresen lebegtek a koponyájában.

Aznap este csuromvízesen ment haza, és anyukája ennek nagyon nem örült.

Az illusztrációk a PoliDominó program keretében készültek.

Tartalom

IT-jegyzőkönyv	2
IB-határozatok	5
A PoliDominó programról	9
Ügyeleti eredmények	10
Angol sarok	11
Egy túlélő üzenete	13
Irodalmi háziverseny	14
Botka Luca története	15
Ferenczi Ági hazatér	18
Marton Evelin osztálytalálkozója	20
Batta Kristóf múltja kísért	22
K. L. lélektelenjei	29
Váradi Dóri szerint Mary eltűnt	32
Tremmel Márk beavatása	36
Szirtes Juli versel	38
Gedeon Edit a kocsmában	40
Bessenyei Misi árnyai	41
Molnár Márk kacsázik	43

Aranyköpések

- [A lánynak] szemérme nőtt.
- Mindkét versből jól érződik, hogy mind Vajda, mind Juhász szereti még a lányokat.
- A horizont nagyjából a kép közepén terül el.
- A festmény sorban sorakoztatja fel a romantikára valóban igaz jellemvonásokat.
- A trapista szervezetiesnek öltözött nagybátyja...
- Tisztában vagyok vele, hogy ennek az elemzésnek annyi köze van a szabályoshoz, mint Robinsonnak a bankautomatához.

Közeleg a tanév vége. Mindenkinek sikeres befejezést kívánok, utána pedig jöhet a megérdemelt VAKACIÓ! Ebben a Poligráfban több elbeszélés olvasható. Érdekes velük megismerkedni, ha éppen nincs kivel csavarogni, bulizni.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Kalina Yvette

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében